

Våren 1966

# Solbackatidningen

Tidning för alla solbackapojkar

# Här hämt söte

Inledningsvis kan en liten rapport från Uppsala komma. Den är inte lång men handlar om skiftande studieområden. Alltså:

I Uppsala läser STAFFAN GILLEÅN historia, ERIK WILDEN har tidigare läst historia och nordiska språk. Nu håller han på med litteraturhistoria. I samma stad bedriver KLAS HOLM språkstudier och ANDERS LÖNNQVIST läser juridik.

TILLÖKNING: I maj 1965 blev SVEN WITTSELL stolt fader till en son.

På handelssinstitutet i Göteborg läser ROLF FREDRIK HULT och på handelshögskolan i Umeå återfinns LARS EKMAN.

JOAKIM KASTRUP läser medicin i Göteborg, CURT HOLSTI är på Karolinska medan LARS HOLSTI muckat i vår och till hösten börjar på tekniska högskolan.

BRÖLLOP I: LARS BRYNE, som tjänstgör som tf distriktsveterinär i Hedemora, är gift med Carin Kronsjö.

Studerar i Amerika gör ERIC BERG på Western Carolina College. I Amerika är också LEIF (Putte) KÄLLQUIST med ett aliedes eget detaljhandelsföretag.

PIERRE WECKMAN förlovade sig i oktober med Marianne Norén.

BRÖLLOP II: Våren 1965 gifte sig FREDRIK HULTBOM. Bruden hette Gunilla Löf. Fredrik är färdig med jurkunden och tingsmeriterar sig i Norrköping.

I sin faders textilagenturbutik i Göteborg arbetar CHRISTER HOLM.

Till Kenya har BERT WILMAN flyttat och blivit direktör för The Blue Martin Hotel. Han hälsar alla hjärtligt välkomna dit ner.

Men en god bit mat kan man också äta på närmare håll. ERIC KÖNIG har gått på restaurangskolor i Sverige, Frankrike och Schweiz, han har arbetat på flera olika restauranger i Stockholm, han har lärt arbetet bakom en bardisk på Svenska Amerikalinjens fartyg och han har varit steward

vid SAS i sju år. De senaste ett och ett halvt åren har han varit restaurangchef och restaurangdirektör på Cecil i Stockholm för att nu ha köpt etablissemangen tillsammans med kompisens Rolf Drangel, som enligt ryktet lär vara gammal Lundisbergare.

BRÖLLOP III: Våren 1965 gifte sig ROBERT SPARVE med Christina Lagerman. Med obekant brud gifte sig i oktober LARS WENNERLUND

för att nu plugga vid ekonomiska fakulteten i Lund.

I Basel läser JAAK VAIKNA medicin och i München studerar CURT HJUKSTRÖM arkitektur vid därvarande tekniska högskola.

Utlandsstudier sysslar även BENGT HALLBERG med. För andra året läser han till tandläkare i Marburg. Samma yrke skall PER OLOV HOPPE välja. Fast han läser i Kiel.

GET THE LEAD  
OUT OF YOUR  
BOOTS!!

..BETTER SELL IT TO

**Paul Bergsöe & Son**  
Glostrup  
Denmark

**Paul Bergsöe & Son** <sup>A/B</sup>  
Landskrona  
Sweden

**MA DE LÄNGE LEVA LYCKLIGA!** Risgrynen regnade och lyckönskningarna haglade över det lyckliga brudparet i Östertälje kyrka den 2 april. Brudgummen är Curt Holsti och den han förenade sina öden med Margareta Hedenstrand. Och Solbacka-Tidningens bröllopsfotograf är gammal Solbackaelev och heter Arne Horwitz.

Kollega till dem blir också **CHRISTER MEURLING** och även han skaffar sig nödiga kunskaper i Tyskland, fast i Würzburg.

**BRÖLLOP IV:** På företagsledarskolan i Genève har **HANS LINDELL**, nu civilingenjör i Stockholm, gått och på svenska UD:s permanenta delegation i samma stad arbetade Christina Wrangel. När Hans for hem lura han med sig Christina och den 4 juni blev hon fra Lindell i Härslövs kyrka i Skåne.

På Chalmers pluggar **KJELL HANSSON** och **STAFFAN JÄHKEL**. Till hösten kommer även **JONAS ASTRÖM** dit.

**HÅKAN IVERS** driver egen tandläkarpraktik i Örnsköldsvik.

Kadett officer vid Sjökrigsskolan i Näsbypark är **PEDER JUEL**.

**BRÖLLOP V:** Till Wien for **HÅKAN BERGSTROM** för att hämta sin brud. Hannelore Mikés heter flickebarnet som den 28 maj bytte efternamn i Malteserkyrkan i den österrikiska huvudstaden. Den utomordentliga pingstaftons- och bröllopslunchen avåts sedan på hotell Erzherzog Rainer.



## Uppskjutna tävlingar

I förra numret av Solbacka-Tidningen utlystes till det här numret en del tävlingar. Tyvärr, tyvärr, har det kommit en del hinder i vägen. Men tävlingarna är inte spolade — vi återkommer definitivt i nästa nummer.



## De styr och ställer,

\*\*\*\*\*  
Så här ser de ut gossarna i lärs årets elevaråd. Stående från vänster: Ken Bruneflod, Fredric von Martérn, Göran Hård af Segerstad, Christer Persson, Einar Dahlén, Mats Olsson.

Sittande från vänster: Staffan Linder, Mats Hedlund, Dan Frygelius, Håkan Östman, Hans-Lennart Hermansson.

Prenumeration 5 år kr. 50:—  
Lösningspris kr. 6:—  
Medlemmar i  
Föreningen Solbackapojkarna  
erhåller tidningen utan kostnad

Redaktion: Magnus Ihse, Solbacka, Gunnar Diamant, Akvarievägen 1,  
Tyresö 1  
Ansvarig utgivare: Gunnar Diamant  
Ekonomi, annonser, distribution:  
Ulf Peyron, Lidingö, Hans Norrmen, Solbacka  
Tidningens adresser: c/o Peyron, Kottlavägen 66, Lidingö, tel. 08 6631 75  
c/o Diamant, Akvarievägen 1, Tyresö 1, tel. 08 712 53 72  
eller Solbacka läroverk, Stjärnhov, tel. 0158/410 23

Tidningen utkommer med ett  
nummer pr termin  
Postgiro: 46 29 45 · Lidingö  
Annonsprislista på begäran  
Tryckt 1966 hos  
Tryckcentralen, Helsingborg



Folke Goding är död. Folke Goding, som gjorde Solbacka till en mönsterskola och till sitt livsverk, finns inte mer bland oss. Fredagen den 4 mars avled Folke Goding 74 år gammal.

Folke Goding var sörmlänning, född i Jäder, men uppväxt i Östergötland. Studentexamen avlade han i Linköping år 1910 och blev fil mag 1919. Så började Folke Goding sin lärarbana och tjänstgjorde vid Södra latin och Kommunala mellanskolan i Stockholm, i Nyköping och Södertälje samt vid Gustafsbergs barnbusskola.

Till Solbacka kom Folke Goding som rektor och verkställande direktör 1926 och började också en utvecklingsperiod i snabb takt för skolan. En utveckling, som helt bar sin rektors prägel och ledde till en internatskola med gott namn och rykte över hela landet. Så småningom blev rektor Goding ägare till hela skolan men skänkte den 1953 till en stiftelse, där han sedan varit styrelsemedlem fram till sin död.

Undan för undan växte Solbacka under rektor Godings ledning från några få elevhem till en hel skolstad, där Forum och den vackra idrottsplatsanläggningen blev de sista tillskotten. Idrottsplatsen låg rektor Goding varmt om hjärtat och från sin balkong såg han den växa fram från ett elevernas eget 10-öre-skottkärranjobb till en av landets vackrast belägna anläggningar.

Solbacka upptog så gott som all Folke Godings tid och det var inte lätt att få honom att åta sig uppdrag vid sidan om. Men han var i alla fall ledamot i KAK, SHT och bedersledamot i Stockholms studentsångarförbund.

Närmast sörjande är maken Karin, född Wilhelmson, syster och svåger och i deras sorg deltar åtskilliga tusen Solbackapojar.

# MÄNNISKAN FOLKE GODING -



## HANS LIVSVERK

### TOR LUNDBERG

Rektor Folke Goding lämnade sitt livsverk, Solbacka läroverk, den 4 mars 1966.

För oss lärare, personal och insentals f. d. elever, som under många år varit knutna till skolan och haft vårt hem där, känns det överkligt och tomt.

Folke Godings kraftfulla, respektgivande och hjärtliga gestalt har i så hög grad dominerat Solbacka att han med rätta kan sägas varit ett med skolan.

När han 1959 lämnade rektorsbefattningen härstades yttrade skolans dåvarande inspektör, framtidne generalmajor Gustaf Petri bl. a. följande:

»Folke Goding är en av de allt sällsyntare pionjärer som det förunnats att på egen hand skapa och konsolidera ett stort företag av allmännyttig karaktär. Förutseende, vaksamhet, djärighet och entusiasm har här åstadkommit stora resultat. Då han nu lägger ned sin kommandostav som skolans rektor är det tryggt att veta att han alltjämt kommer att vara aktivt verksam för dess bästa.«

Den läroanstalt med blygsamma resurser som han 1926 ställt sig i spetsen för, hade han då under dessa 33 år drivit fram till landets största internatskola för pojkar.

Då Stiftelsen Solbacka läroverks dåvarande ordförande, rektor Gustaf Iverus, ville karakterisera Folke Godings verk vid rektorskifte 1959, gjorde han det i följande ord:

»Vad är hans gärning? Svarat är så enkelt. Se dig omkring och döm sedan.«

I all sin korhet innefattar detta svar mycket, dock kanske inte allt. En internatskola är inte endast vad ögat kan uppfatta av elevhem, institutioner och idrottsanläggningar. Den är till lika hög grad beroende av de bestämmelser, förordningar o.h. traditioner som syftar till att skapa en anda av samhörighet, av rättrådighet, av respekt för lag och ordning, som är en oumbärlig grund för den allmänna trivseln vid skolan. Även i detta avseende har

Folke Goding såväl dragit upp de stora linjerna som utarbetat detaljerna på ett lyckligt sätt, vilket visar på framsyntet och psykologisk skärpa samt i hög grad ett hjärtats engagemang.

Även om dagens skolreformer kommer att förändra skolans yttre karaktär, må denna anda ständigt leva kvar vid Solbacka läroverk som ett bestående minne av Folke Goding.

### GUSTAF LUNDÉN

En prominent gestalt har gjort sin sorti. Rektor Folke Goding var en personlighet med en egenartad utstrålning. Hans väsen var något av ett complexio oppositorum. Det första intrycket var närmast det av en ovanligt stor pojke med en sådans hälsosamt befrämmande intryck av gosslyinne,

Men snart nog erfor man att man stod inför en personlighet av granitklippans fasthet, den horna auktoriteten. Men det stod ingen kyla bakom denna, däremot en charmfull generositet. Hans leende var betvingande och förlösande. Man glömmer inte lätt det ljusa draget över hans ögon och mun. Till ledare var han född, till stordåd likaså. I Solbacka läroverk har han rest sig ett monumentum aere pe-

rennius. För elever och lärare kunde han väl stundom synas hård, men i hårdheten låg mycket sällan något negativt och därför upplevdes den som uttryck för ordning och reda av alla rättsinniga. Han älskade ungdomen och skydde intet när det gällde att skapa möjlighet för de ungas utveckling och trennad. Hans livssyn var inte dagens, den var grundad i fädernas skola, och därför tycktes han väl många som en, den där tiden levit förbi, men kvar står det stabila intrycket av en sällsport rikt utrustad man med en enastående skapargärning bakom sig. En jättefura har fallit. Vid båren står bildligt talat en osedvanligt stor skara lärare, elever, vänner och bekanta hedersvakt.

Requiescat in pace!

# VÄNLIG, HJÄRTLIG, RESPEKTINGIVANDE

## HARRY BERGER

Då Folke Goding 1926 övertog ledningen av Solbacka läröverk, hade skolan nyligen genomgått några besvärliga år, och de ekonomiska svårigheterna hade ibland hotat att bli övermäktiga. Elevantalet var 1926 inte större än ett trettiotal. Vem skulle ha vägat profetera, att den nya epok som inleddes detta år inom ett par decennier skulle föra fram Solbacka till platsen som Sveriges största pojkkinternat? Säkerligen inte Folke Goding själv, även om han i ovanligt hög grad besatt de egenskaper som måste till för en sådan uppgift: initiativkraft och framåtända, okuvlig optimism och en annärkningsvärda förmåga att övertyga människor om att han var värdfull att satsa förtroende på. Ett par exempel på detta sista: 1928 övertog han skolan även ekonomiskt, och han har själv i en tidningsintervju berättat om hur hans skräddare vid detta tillfälle utan ett ögonblicks tvekan länade honom en större penningssumma. Inte mindre hedrande är den välvilja, som mötte honom från den högre skolledningen i landet. 1930 började utbyggnaden av Solbackas gymnasium. Redan första läsåret ställdes gymnasiet under Kungl. Skolöverstyrelsens inseende, och i juli 1933 fick föreståndaren rätt att anställa studentexamen vid läröverket. 1934 utexaminerades Solbackas första egna studentkull, summa åtta. Toppnoteringen hittills. 58 studenter våren 1963, säger något om skolans utveckling under Folke Godings ledning.

I ett tal vid Solbackas 30-årsjubileum 1931 sade skolans dåvarande inspektör rektor Carl Svedelin bl. a. följande:

»Under sin nuvarande huvudintressents ledning står den starkare och mer löftesrik än någonsin förr. Jag behöver blott erinra om elevkårens ständigt fortgående tillväxt, om nybyggnader och nyinredningar av stora mått, om förbättringar av olika slag, som på de allra sista åren verkställts.«

Over trettioårets Solbacka vilade mycket av pionjärer. Det gemensamma målet engagerade alla, och för det unga kollegiet med Folke Goding i spetsen blev Solbacka något av

en akademisk oas ute i landsorten. Folkes entusiasm och översvallande vitalitet räckte till för att sätta sin prägel på såväl arbete som fritid. Utvecklingskurvan pekade ständigt uppåt, och redan läsåret 1934–35 kom den med spänning motsedda dag, då antalet interner nådde det första hundratallet. De som upplevde 30-talet på Solbacka, elever, lärare och övriga medarbetare, glömmer säkert inte den perioden.

Om mannen bakom verket, Folke Goding, har naturligt nog under årens lopp fälltts många personliga omdömen. Hans verksamhet berörde så många mäniskor, och den intensitet med vilken han engagerade sig i alla uppgifter kunde inte undgå att göra tryck. Han ville helst själv hålla i trädarna, och i den position där han befann sig måste han finna sig i att väcka både entusiasm och kritik. Det hade varit egendomligt annars, när det gällde en människa, som i så många avscenden var rikare utrustad än genomsnittet, och vars festa egenskaper hade en styrkegrad utöver den vanliga. Det är svårt att tro, att den som kom i mer än bara tillfällig kontakt med Folke Goding i vardag eller fest, så lätt glömmer honom. I hans fall skulle man kunna använda den nötta klichén, att det fanns något vulkaniskt i hans väsen. Man kan också bränna sig på en vulkan, om man är oförsiktig.

En sida hos Folke Goding bör särskilt framhållas: hans intresse för mäniskor, som visade sig bl. a. i hans förhållande till eleverna och i det höga värdet han alltid satte på vänskapen. Solbacka blev med åren en samlingspunkt för flertalet av Folkes studentsångvänner från akademiåren, och jag tror inte, att de i första taget kommer att glömma »det säregna consortiet Mistlurarna», lika litet som Solbacka kommer att glömma, vad deras sång och musik betytt för skolan.

Nu är snart epoken Goding ett avslutat kapitel i Solbackas historia. De svenska internatskolorna står inför omvälvningar, vilkas omfattning och definitiva karaktär ännu inte kan bedömas. Den omdaning av

## PETER-JULIUS COYET

Folke Goding har lämnat oss.

Solbacka läröverk har inte bara mist sin verkställande direktör och f. d. rektor utan också den eldsjäl, som i så många år drivit skolan och föreningen Solbackapojkarna framåt.

När jag först kom till skolan, ungefär samtidigt med Folke, var elevantalet under 50 och byggnader och skolan överhuvudtaget behövdes rustas upp.

Genom Folkes otroliga och okuvliga energi, framsynthet och stora förmåga att få elevernas föräldrar och andra att hjälpa till på alla sätt, lyckades han bygga upp skolan till Sveriges största internatläröverk.

Ett av de ting som låg honom varmast om hjärtat, var vår föreningens verksamhet. Genom att de gamla eleverna höll ihop, var de nu hamnat i olika yrken här eller i utlandet, skulle de ej endast vara ett föredöme för de yngre utan även kunna hjälpa dem med råd och däd. Det finns väl ej heller en bättre sammanhållande länk än ens gamla skola till vilken så många gemensamma minnen från uppväxtåren är förknippade.

Låt oss därför, var och en på sitt håll och på det sätt han finner bäst, hedra Folkes minne genom att med all kraft verka för Föreningen Solbackapojkarnas sammanhållande syfte och fortsatta framgång.

Genom detta stadfäster vi, gamla elever, Folke Godings minne och stöder nu och i framtiden hans älskade livsverk, vår skola, Solbacka.

det svenska undervisningsväsendet, som är på gång, kan givetvis inte lämna internatskolorna utanför. En sak kan man vara säker på, och det är, att deras, kanske exklusiva, rätt att realisera egna uppfostringsideal kommer att bli kringskuren. Vad man kan hoppas är å andra sidan, att det värdefulla i deras traditioner inte skall förbrännas i glansen från nya, strålande ideal. Varje generation har något att lära av sina föregångare.

Folke Goding hann inte uppleva den nya tiden. De mål och metoder som han och hans lärargeneration gick in för ligger nu i stöpsleven. Det som Folke Goding så intensivt och helhjärtat arbetade på att realisera i »sin» skola och med »sin» pojkar måste vara värt att på något sätt leva vidare. Solbacka kan inte undvara det finaste i det som han menade med »solbackaandan».

Solbacka har inte skapats bara av Folke Goding, men hans insats i dess historia har varit så omfattande, att namnet Solbacka aldrig kommer att uttalas, utan att minnet av honom växer till liv. Han har sin plats säkrad i det svenska

undervisningsväsendets historia, och han och hans verk har betytt så mycket för den bygd och den provins där han verkat, att han måste räknas som en av deras stora män.

För oss, som varit med under största delen av Folke Godings solbackaår, känns det särskilt tomt och egendomligt, att hans röst inte hörs mer. Han var ett med sin skola, och vi skall minnas honom som den ledande och inspirerande kraften men kanske ändå mer som en vän, som lämnat ett stort tomrum efter sig. Han var sällsynt levande, och levande kommer också hans minne att förblif.

.....  
fränder dö,  
själv dör du likaledes:  
ett vet jag,  
som aldrig dör:  
dom över död man.»

Om man lämnar efter sig ett sådant livsverk som Folke Goding, behöver man inte frukta den domen.

# BO MAGNUSSON

Folke Godings insats inom svensk skolväsen såsom den reelle skaparen av landets största internatläröverk och den betydelse detta kommit att få för en hel Sörmlandsbygd är saker, som borde bli föremål för historieskrivning, när tiden för överblick är inne.

I all anspråkslöst vill jag här notera några intryck av och reflexioner kring Folke Godings personlighet.

För den, som haft förmånen att tjänstgöra under rektor Folke Goding blev grundegenskaper som briljant begåvning, heroisk vilja, gott hjärta och bred humor strax uppenbara. Men uppräkningen av dessa och andra kvaliteter förmår förvisso ej ge någon föreställning om hur fascinerande de bländades och manifesterade sig i Folke Godings personlighet. »Enhets i mångfald» kanske vore en lämplig beteckning för väsendet hos denne motsatsernas man, som mitt i sin sammansatthet gjorde ett så helgjutet intryck. Främsynt fantasi kombinerades med starkt sinne för realiteter. Självkänslan parades med ödmjukhet. Berättigt stolt var han över sin skapelse men än mer ödmjuk. Verket, Solbacka och dess elever, blev rentav till ett slags metafysisk storhet, något som han kände sig underordnad.

I sitt rike var Folke Goding icke blott kung eller ledare, han var också dess störste undersåte. Så ingick också bullrande — charmföll — dominans en sällsam förening med en totalt självförglömmande förmåga att lyssna på andra män, vänner och elever. Många är de betryckta, någon gång »trasiga», disciplar, som i Folke Goding mött en finstämd lyssnare och faderlig tillrättaläggare av personliga problem. Med det

sist antydda motsatsparet sammankräkte i någon mån kombinationen av utåtriktad sällskapligitet och strävan till kontemplativ, inre samling. Å ena sidan älskade Folke Goding den på en gång hjärtliga och glansfulla festen, helst med musiska inslag, och kunde väl som få sprida festivitas kring sig; å andra sidan hade han t. ex. en stark dragning till sådana ensamhetens läskande källor som naturmeditation och naturlyrik.

Vasaväldig var Folke Goding i sin vrede men inte längsint. Samtidigt var han lättöröd och djuprörd, öppnande sina björnramar för föremålet för rörelsen; det var bra att ha starka revben. För riktig värdighet, oförgylld inre halt hade Folke Goding säkert sinne och respekt på samma gång som han avskydde yttre bjäfs och Grönköpingsvärdighet. Listan över motsatser kan säkert förlängas. Men sat sapiensi.

Jag vågar inte komma med någon förklaring till den starka helgjutenhet, spänd över motsatser, som var Folke Godings. Man kan gissa, att den hade samband med hans exceptionella vitalitet och spontanitet. Få män kunde haft en sådan förmåga att med sin personlighet fylla nuet, att vara hundraprocentigt närvrånande i ögonblicket.

Hade han fattat ett beslut, förnams trycket av hans vilja som en fysisk nimbus kring honom, varvid helt oavsiktligt tillfälliga andningsbesvär hos mindre viljestarka kunde uppstå.

Som vän var Folke Goding inte bara sveklös utan även reservationslös och helt osjälvisk. Liksom han underordnade sig Verket, kunde han exempelvis helt glömma sig själv i en omedelbar glädje över en väns

framgång. Folkes vänner, gamla och unga av de mest skilda kategorier (professorer och 1:5: or m. fl.), kände sig också stärkta av den fasta, faderliga välvilja, varmed han omfattade dem. Själv barnlös kom han att för åtskilliga inkarnationer faderligt beskydd eller storebroderlig omtanke. Med tanke på det andliga formatet och det rymliga hjärtat måhända det ej är så oriktigt att kalla Folke Goding för en livets självskrivne storebror.

I umgåendet med vännerna hade han en impulsiv friskhet av ovanligt slag. Då han var glad i vänners lag, kände man i själva verket, hur hela hans komplexa person var närvarande i stunden. Kärvhett, tjuvpojkstyrne, intellektuell rörlighet, hjärtevärmre m. m. blänkte till i ögat, fanns i en enda

punkt. Hans charm var i sådana ögonblick förödande. Men det var på något underligt sätt inte bara en glädjesmitta utan även en uppbyggelse, vilket vä berodde på att de andra egenskaperna var insmältna i glädjen. Över huvud gäller, att Folke Goding till oss, som fick lära känna honom, givit ett rikt andligt arv. Det är svårt att exakt ange, vari det består. Han var som ett väldigt batteri, som elektriseraade sin omgivning, laddade den med sina impulser, uppförde den framför allt till renhårighet, stronghet och hjärtlighet.

Som ett moraliskt exempel, som en uppfördan skall vännen Folke Goding, som kunde vara så oerhört närvarande ständigt förblif i vårt inre — i sin ofattbara fränvaro.

(Ur Eskilstuna-Kuriren)

## ANDERS WILHELMSON

Olle — den gode, dänande hjärtlige, den vi tågade upp till vackra vårdagar för att ramsa »vi vill ha lov». Olle Burk, ett respektlöst namn på någon man respekterade. »Är Olle på bra humör?» Det var vissa stunder viktigt att veta svaret. Olle på skridskofärd på Misteln, på milslång cykelmotition.

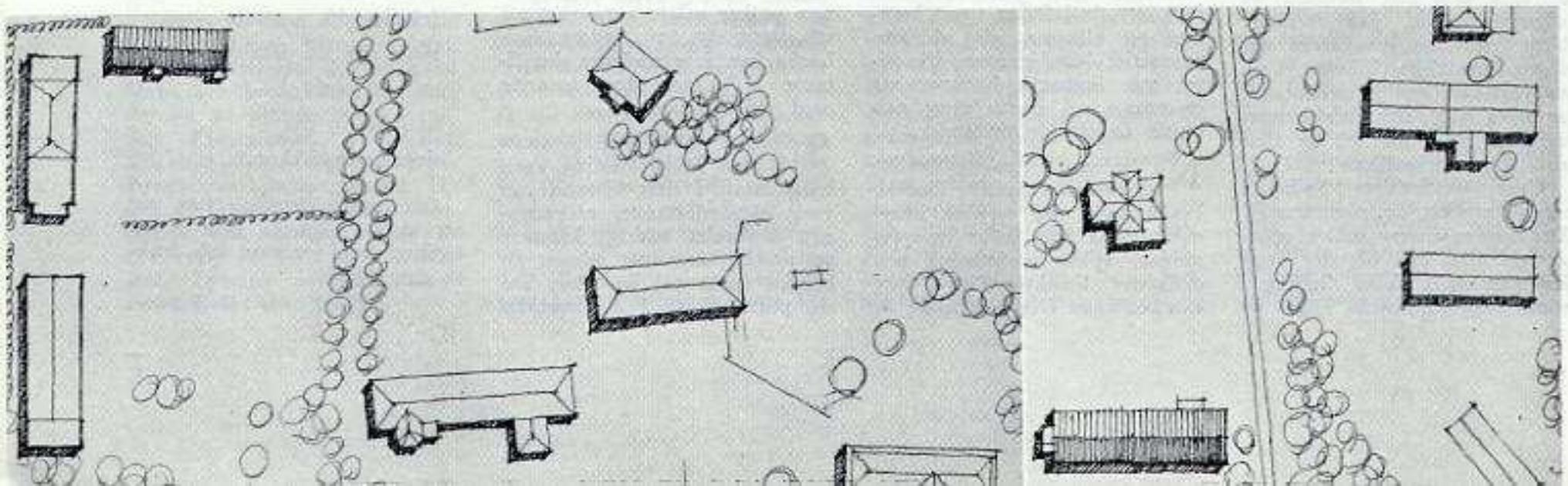
Rektor Goding — det var han som bestämde om allt på skolan, stort och smått. Det var föräldrarnas Folke Goding.

Rektor — det var den enväldiga viljan. Det var Rektor som i svart paleå och plommmonstop gick över skolgården och det blev lite tystare, det kunde vara hur mycket rast som helst, otillåten snöbolls-kastning upphörde och alla såg helt skötsamma ut. Det var Rektor som ropade tvärs över skolgården på äldste läraren eller vaktmästaren, som skynda-

de till med språng. Det var Rektor som sjöng så det hördes över 250 skolgossar på morgonbönerna i aulan, som avslutade med dänande förbud mot dopvärmare, mat, tjuvrökning, nedskräpning och ohyfs. Det var Rektor som utslungade vrede och bannlyssningar, som skapade stor spänning i idyllen.

Men Olle, som övergick i Folke, översvallande, ärligt hjärtlig, stort leende, dunket i ryggen som man fortfarande kan erinra sig hur det kändes när man hälsade på som föredetting.

Folke Goding bjöd så många sidor. Ibland för mycket av det ena, ibland av det andra. Men sammantaget var allt stort, dominerande, skapande. Det är många som nu säger att han behövts nu, en 70-talets Olle. Men man kan ändå kanske glädja sig åt att han inte behövde.

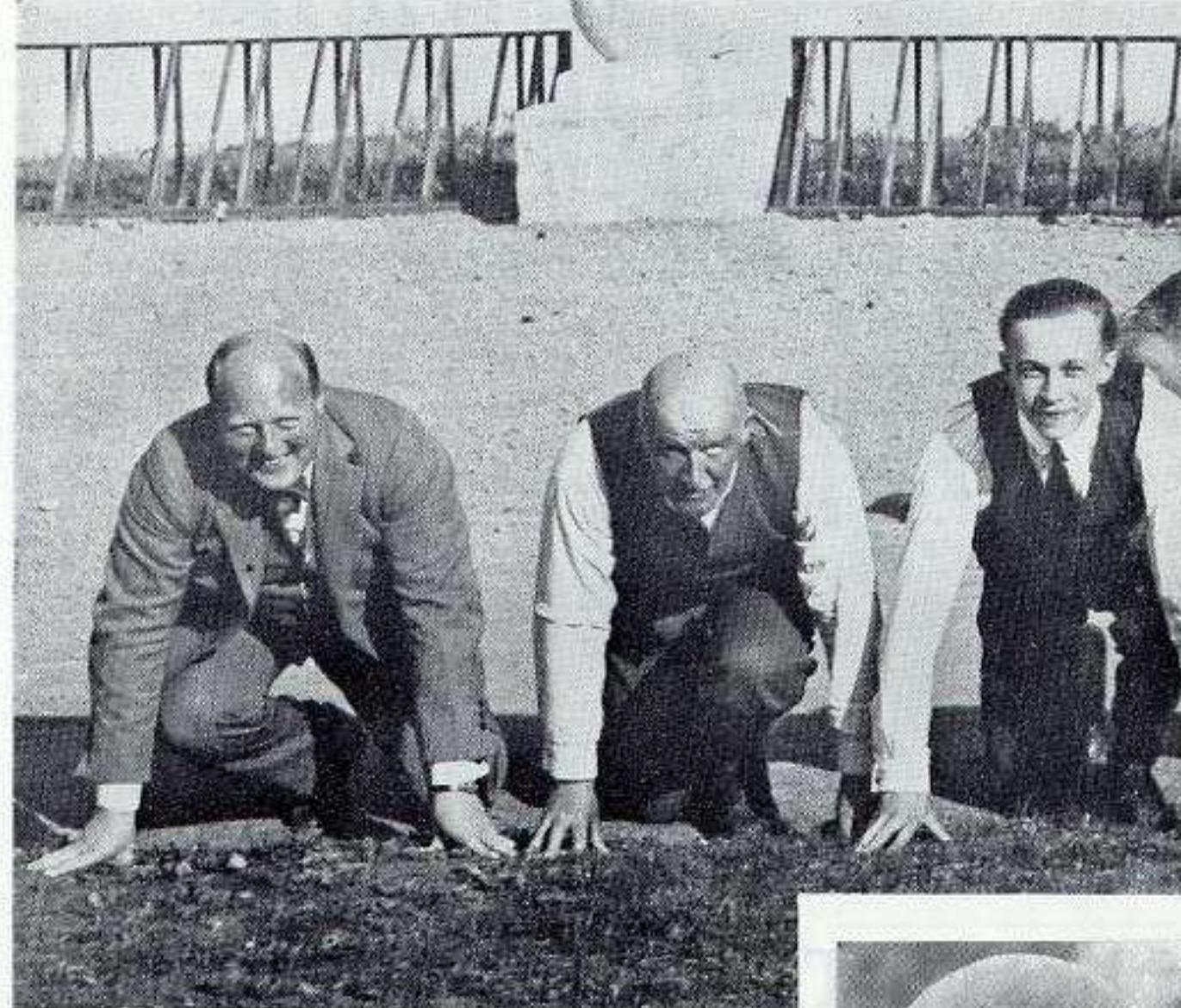




## DEN SISTA RESAN



# FOLKE GODING -



# CENTRAL GESTALTEN



# SLÄPP ALDRIG TAGET, SA FOLKE GODING

## Med de orden i minnet blev det unika fynd

DET VAR VISST en del år sedan jag sist skrev i Solbacka-Tidningen. Då berättade jag om hur det var att jobba med arkeologi i arktiska regioner, närmare bestämt på Spetsbergen. Där tjälen aldrig går ur jorden och där tälten blåste sönder i polarsormen. Den sommaren liksom så många andra gånger hade jag anledning att sända tacksamhetens tankar till Folke Goding för hans intresse och stöd till expeditionen.

Folke hade för övrigt kommit att ingripa i min, som i så många andra solbackapojkars, utveckling. Hans vilja gjorde att gymnasisten, som var klen och aldrig orkade med i skolan ändå till slut kom att ta studenten. När jag efter ca två dr i varje klass till slut körde i studenten, fann jag det mest naturligt att ägna mig åt något annat, men då sa Folke: »Du blir aldrig någon riktig karl om du slutar. Se på mej! Det går om man vill — försök om igen — släpp aldrig taget».

KANSKE FÖRSTOD jag inte Folke riktigt den gången, vad han menade med att jag skulle ha honom till riktbild för hur man klarar sig när det ser alldeles stopp ut. Folke var ju stor och kraftig, såg frisk ut och så var han ju sektor för Solbacka. Nu vet jag att det var en järvilja, som bar Folke genom svåra sjukdomar och komplicerade ekonomiska påfrestningar. Han betvingade dem. När livet senare förde mig in i ett längre stillastående stod Folkes ord för mig: »Släpp aldrig taget!»

STÅ FAST vid en idé, håll en linje. Det är väsentliga ting. Han, som för sina kära Solbackapojkar fick visa detta genom sitt eget exempel, lära dem detta som höll, inte bara för skolan utan för livet, syns mig vara bland de främste av pedagoger. Det är sådana minneshjälpare som Folke Goding man behöver när livets ishavstormar plötsligt sliter sönder vanetillvarons skyddande täckduk ...

## PÅ STENÅLDERN I VÄSTERBOTTEN

ARKEOLOGIN är en vetenskap, som för sina utövare till de mest egendomliga platser, men har man börjat med ett fålt stannar man oftast kvar. För min del har det blivit att söka tolka den mänskliga utvecklingen och livsvillkoren i arktisk miljö. Varanger—Spetsbergen och nu Västerbotten. Västerbotten är ju knappast arktiskt fastän i vinter har det inte tioat ordentligt därappe på närmare sex månader. Så om inte arktiskt, så näst därintill.

Där ligger en gård som heter Bjurselet vid Byske älvs strax norr om Skellefteå. För mer än 100 år sedan hittade bonden i Bjurselet en mängd flintyxor. Flinta finns inte i Västerbotten utan endast i Skåne och Danmark. Alltså måste flintyxorna vara importerade från söder. Ja, nu vet man att det troligtvis är från trakten av Köpenhamn de kommer. Under årens lopp har väl närmare 300 yxor och mängder av flintbitar hittats på det som för fyrtusen år sedan var Västerbottens kust. Yxorna ligger i stora depoter på en fyra, fem ställen vid älvmynningar.

Troligen finns det många fler yxor, som ännu inte påträffats,

gjorts längs norrlandskusten vad gäller stenåldern. Mången gång under de här grävningarna har jag fått tänka: »Aldrig släppa taget».

NU BÖRJAR RESULTATEN komma. Det har visat sig att man sökte sig upp mot norr under en värmetid. Men har jagat säl. Vi har hittat massor av sälben av vikaresäl. Men också ben av nötkreatur, får och get. Genom samarbete med botaniker, geologer och osteologer och inte minst viktigt, fysiker, som gör C-14-dateringar har det nu kommit fram en bild, som berättar att man troligen fick ge sig av mot norr från södra delarna av Östersjön för att få tag i säl. Vikaresälen måste ha fast is för att yngla och troligen har det varit en

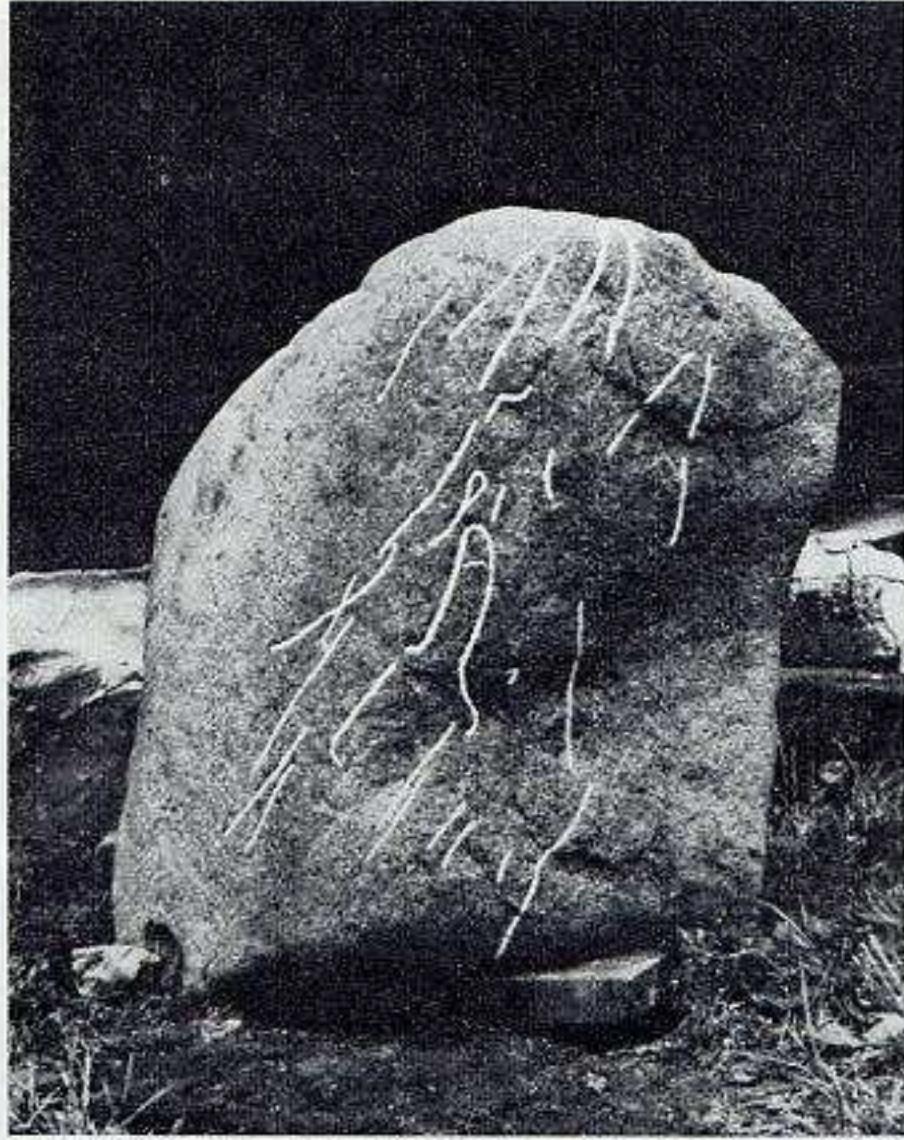
värmeperiod, som tvingat den mot norr. Bottenviken blev plötsligt en enda stor sälbas-säng.

Men människorna hade tydligen också försökt driva jordbruk här uppe för 4000 år sedan. Och det är det märkligaste: Vi har kommit på världens nordligaste jordbruk från förhistorisk tid och det är en sensation som varit värd alla tvivlets somrar. Så har det också visat sig att man här uppe haft kulturkontakter med nordligare områden. Yxor från områdena kring Kalix—Torne—Kemi har också hittats ned till Bjurselet. Och slutligen ett par vackra huvuden av skiffer, troligen föreställande älge.

På en annan bopla i närlheten har jag av en ren slump



Djurhuvud av skiffer från Bjurselet.



Hällristning från ca 2.000 f Kr. med fruktbarhetsmagiska tecken.  
Fyndet gjordes i Kusmark 1965.

kommit på ett par ristade stenar. De nordligaste hällristningarna i Sverige vi hittills känner. Samma dag som jag fick kläm på den första hällristningen kom det i Bjurselet fram två krukskärvor. De kanske inte säger lekmannen så mycket, men för arkeologen är de desto värdefullare. Det är

de första krukskärvor av sydskandinavisk keramik, som överhuvud kommit fram i Norrland norr om Hudiksvall. De vittnar också på sitt sätt om att det var människor från sydskandinavien, som vågade sig på den väldiga vikingafärd i stenåldern.



Danskorna Vava Armfelt och Bodil Ejernaes gräver i Bjurselet.

HUR GRÄVER MAN då på denna stenåldersplats vid Bjurselet? Hur ser det ut där? Den ligger på en gammal strandplatå, numera 50 m ö h. Landhöjningen går fort i Västerbotten. Mitt på boplatsen är en modern boplats — Bjurselets gård. En modern mönstergård omkransad av skog och med Byskeälven nedanför. Sol är där nästan jämt. Regnar gör det runtomkring. Alltså stället med stort S. Här ligger föremålen alldeles under mullagret.

Här petar och penslar arkeologer från hela Norden en dryg månad per sommar. De två sista sommarna har jag haft ca tjugo studenter. Manliga och kvinnliga. En gång om sommaren gör vi en stor exkursion. Sist var det till Enare i norra Finland. En liten tripp på tvåhundra mil på fyra dagar, uppehållet i Enare på två dagar inberäknat. Avstånden räcker till i norr. Efter två års kus-

varit litet skeptisk mot. Ungkarlen är väl rädd, tänkte min närmsta man första året och sade: »Antingen blir det flickor här nästa år eller också gräver Du ensam». »Välj», sa jag. »Men f-n ta Dig om dom blir besvärliga». Han valde rätt — visserligen är både han och jag ogifta fortfarande, men förra sommaren var det tio studentskor mer. Då kom det, det här med hällristningarna, som föreställde bara manliga och kvinnliga könsorgan. Detta presenterade jag i en som jag själv tyckte väldigt fin föreläsning. Men den måste nog ändå ha tett sig lite tafatt för flickorna, för på kvällen när jag kom in i mitt rum låg »Kärlek I» på nattduksbordet. »För att Du skall lära dig uttrycka dig lite ledigare», stod det som dedikation i boken.

NÄR GRÄVNINGARNA slutade fick jag »Kärlek II». I den stod det: »Med tack för



Verkligen ett fint fynd. Fil kand Astrid Sjöberg och fil kand Barbro Gustafson tillsammans med författaren till bredvidstående artikel.

kände i norr och en liten avstickare till Pyreneerna står min bilvägmätare på 8.900 mil.

Jag måste faktiskt få göra litet reklam för min Ford Taunus TS. En god bil med gott lastutrymme är nödvändig för en arkeolog och en bil som inte krånglar. Bara det att ta sig till Umeå litet då och då från Uppsala denna vinter har varit ett gott prov. Synd att man upphört att tillverka denna idealiska modell.\*)

MEN ATER TILL Bjurselet. Det där med studentskor på utgrävningar hade jag alltid

en lång, ljuvlig sommarnatt och så alla de tio studentskoras namn. — Jag undrar om jag ska våga ta några studentskor med i sommar. Ja, den som vill kan ju komma upp och titta någon gång i juli och bli guidad av den sötaste arkeologflicka ...

Hjärtligt välkommen! Ta av från E 4:an vid Byske några mil norr om Skellefteå och se på världens nordligaste forhistoriska jordbruk vid Bjurselet. Sveriges nordligaste forntida hällristningspornografi, Kärlek I och II, kan Du besöka i Skellefteå museum.

Hans Christiansson.

\* Den som kan skaffa mig en föga använd eller ny TS 1964 är välkommen.

# Skolans framtid i grovskiss uppritad på Solbackadagen

SA BLEV DET då åter en Solbackadag — en solig men blåsig Kristi himmelsfärd dag — med mycket folk och många trogna »Dagbesökare». Men en person saknades, Folke Goding. Hans minne hedrades med en tyst minut vid Föreningen Solbackapojkarnas årsmöte, där man enhälligt beslöt kalla fru Karin Goding till föreningens hedersledamot. Fru Goding blev den tredje i ordningen.

Årsmötet gick snabbt undan, diverse idrottssliga kraftmötningar och lunden väntade. Kammarherre Peter Julius Coyet omvaldes till ordförande och får samma kamrater som tidigare i styrelsen. En osförändrad medlemsavgift klubbades snabbt igenom och meddelades att Ulf Hedberg i R IV tilldelats årets kamratpris.

Allt gick undan tills det blev dags för rektor Tor Lundberg att lyfta litet på förläten kring Solbackas framtid. En framtid, som just nu får de sista konturerna uppskisserade av Utlands- och internatskoleutredningen, vars betänkande kan väntas i skiftet mellan j-månaderna juni och juli.

Vad har då utredningen tänkt sig?

Staten skall ompröva statsbidragsbestämmelserna och endast sådana elever, som bedöms måste gå på internatskola skall få bidrag. Det hör bl. a. utlandssvenskar och glesbygdshärbarn.

\* På internatskolorna — det gäller Solbacka och Lundsberg —

skall tas in 60 procent utlandssvenskar, 30 procent övriga behövande och de återstående 10 procenten skall skolan själv få ta in. I det sista fallet utgår inget statsbidrag alls.

- För intagningen skall en för internatskolorna gemensam intagningsnämnd svara.

Det nya gymnasiet skall införas och realskolan avvecklas. Realskolan skall inte ersättas med något högstadium och elevantalet maximeras till 400.

\* Behov anses inte föreligga för internatgrundskola för utlandssvenskar.

- Inget principiellt sägs om samskola. Men, säger rektor Lundberg, är behovet sådant och flickorna vill komma, så får de.

De här nämnda punkterna kanske inte helt och hället återfinns i utredningens betänkande. Man kan ju nära små förhoppningar om att utredningen beaktat de önskemål som framförts av representanter för Solbacka och Lundsberg.

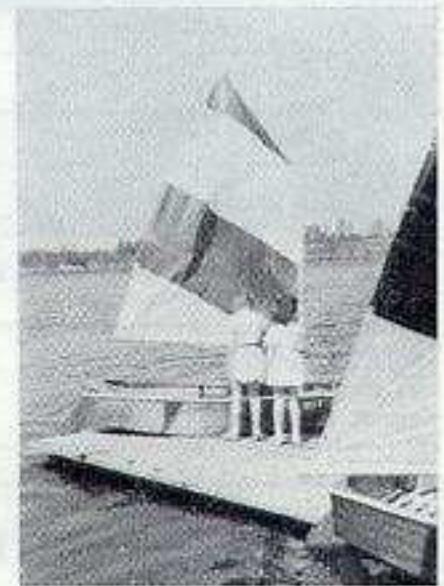
## Nya optimistjollar invigda Och Kungl. Flottan kom sist



De nya optimistjollarna utgjorde en järggrann syn på Mistelnas så där lagom blåsiga vatten. Och en ny sport hade införts i kampan mellan gamla och nya elever.

Skolans nya optimistjollar invigdes under Solbackadagen och därmed infördes en ny gren i tvekampen mellan äldre och nuvarande elever. Och båst hand

med båtarna hade de nuvarande och särskilt kaptenen i Flottan Christer Fredholm. Men så är han ju också van att handskas med betydligt större farkoster.



En blivande generation (?) i den kommande samskolan på Solbacka (?) passade också på att bekanta sig med de nya optimistjollarna.

## Så här såg Solbackadagens resultatlistor ut:

### FOTBOLL:

Solbacka läroverk—Föreningen Solbackapojkarna ..... 3—1

### SKYTTE, Lagtävling:

1)	Gamla elever .....	492
2)	Nuvarande elever .....	492
3)	Kollegiet .....	471

### Individuellt:

1)	Lars Norrby, Föreningen .....	100 <sup>9</sup>
2)	Lennart Virding, Föreningen .....	100 <sup>7</sup>
3)	Per Clason, Läroverket .....	99 <sup>7</sup>
4)	Erik Paulsson, Läroverket .....	99 <sup>5</sup>
5)	Carl Leijonhufvud, Föreningen .....	99 <sup>4</sup>

6) Ulf Stensby, Läroverket ..... 99<sup>3</sup>

### SEGLING, Lagtävling:

1)	Nuvarande elever .....	10 <sup>1/4</sup> poäng
2)	Gamla elever .....	10 >

### Individuellt:

1)	Pelle Wikman, Läroverket .....	29.10 min.
2)	Herman Ramström, Föreningen .....	35.50 >
3)	H-C Palmers, Läroverket .....	41.00 >
4)	Prytz-Johansson, Föreningen .....	45.00 >
5)	Christer Fredholm, Föreningen .....	47.00 >

### BASKET:

Solbacka läroverk—Föreningen Solbackapojkarna ..... 72—51



## KLART FÖR AKTUELLT — MEN VILKEN HETS

.... TYSTNAD, pass på Sändningslampan lyser. En aktuell-sändning börjar... «Vi ligger ut, lägg ut ettan nu, klipp till tvåan nu, starta Sven Lindahl nu, dubbekopiera trean nu, ta bort dubbekopieringen nu, byt skylt på trean nu, starta videoband ett nu, lägg ut videoband ett nu.

Puh!!! Ett videoband har startat med ett inspelat inslag, det är fem minuter och tjugo sekunder långt. Nu kan man ta det lugnt i fyra och en halv minut. Det är varmt, rökigt och mörkt i regirummet, massor av tekniker sitter och tittar på flimrande monitorskärmar, ger ett spökligt blåviolettsken ifrån sig. Tänk så mycket folk det behövs för att göra ett program. I studion bara förutom två medverkande uppläsare och vädergubbé finns sex tekniker,

Kameror, mikrofoner och skarpa lampor — den stora bilden ger en god uppfattning om vilken sorts som kan råda i en TV-studio, när en söt flicka skall framträda. Den tekniska apparaturen är utrymmeskravande och omfattande.

Jan Sannerstam är TV-tekniker och frilansproducent på Sveriges Radio. Under sina år på Solbacka, 1956—1958, var han idag medlem av skolans radioklubb. Han har skrivit den här artikeln och syns bakom TV-kameran på lilla bilden.

därav tre kameramän, två passare och en studiomann. Alla har hörlurar på sig för att kunna lyssna på kommandoljudet. Studiomannen håller reda på medverkande, skyltar och div. små prylar som skall visas i bild. Passarna är allmänna hjälpredor, de skjuter på kameror vid förflyttningar och ser till att inga sladdar ligger i vägen.

Kameramannen växlar optik, zoomar in eller ut allt efter order från producenten. Längst fram i regirummet är kamerakontrollen belägen. Där sitter en tekniker och kontrollerar bildernas utstyrning och gradation. Bakom honom finns ett stort bord med många rattar. Det betjänas av en belysningstekniker, bredvid honom sitter »Tommen» (Tom betyder Technical operations manager) den tekniska chefen, han svarar för den tekniska kvaliteten.

Till vänster om mig har jag en skripta, som hjälper mig med allehanda ting, förvarnar mig på kommande inslag, positionsförflyttningar och objektivväxlingar, dessutom räknar hon tider, d v s hur långt det är till nästa inslag. Vid min högra sida sitter mixerteknikern, en högt betrodd person, som utför alla mixningar, klipp och dub-

belkopieringar direkt på order. Bakom mig omgiven av en massa grammofoner och ljudbands spelare sitter ljudteknikern eller A-ljudet, som han också kallas. Framför sig har A-ljudet ett stort ljudkontrollbord med en mängd rattar och reglar. Där kontrollerar han utstyrningen och nivåer på mikrofoner, film och bandljud.

Till sin hjälp har han en inspicient, som startar ljudbands spelare och lägger på effektljud där det behövs.

Dessutom skall vi inte glömma sminkör, studiovärdiana och rekvisitör, som alla måste finnas till hands.

Att göra TV-program är verkligen ett lagarbete, där alla är en kugge i ett stort maskineri.

Nej videohandet håller visst på att ta slut... nedräkningen i sekunder börjar...

...tio, nio, åtta, sju, sex, fem, fyra, vi går till tvåan nu, klipp till trean nu, mixa till ettan nu, byt till tjugo grader på trean, starta videoband två nu, lägg ut videoband två nu, ett band har startat...



# Vårball i stearinljusens sken

## Dans på bryggan till solen sken

Efter mycket om och men, kunde Solbackagymnasisterna arrangera vårbal under pingsthelgen. En särskild kommitté var verksam åtskilliga veckor innan den 28 maj och arbetade med små detaljer här och där.

På pingstaftonen var allting i ordning, utom det att

Under middagen hölls några tal. Förste kurator Dan Frygelius hälsade alla välkomna. Sven Antonsson höll ett mycket uppskattat tal till kvinnan, som besvarades av Ebba Gernandt. Rektor Lundberg tackade med ett mycket fyndigt tal.

Efter middagen serverades kaffe i nedre botten av Mäss-

sen. Under tiden dukade de mycket trevliga servitörerna ur klasserna 3<sup>a</sup> och 4<sup>a</sup> av borden och flyttade ut dem. Och så var det klart för dansen, som öppnades med en vals (!). Orkestern spelade mycket bra trots strömvabrottet.

Vid midnatt avblåstes dansen och de flesta tog tillfället i akt att byta från galamunderingar till mera stryktäliga plagg. Fackeltåg földe nämligen ner till »Badet» vid Misteln, där sång, musik, bål och sexa bjöds. Till musik av en gitarr och härliga stämmor företogs också dans på badbrygga. Efter det var det dags att följa respektive damsällskap till »hemmen» — eftersom klockan hunnit bli mycket.

Solen hade börjat gå upp, fäglarna kvittrade och lugnet började åter lägga sig över Solbacka. Gymnasisterna gick med trötta steg till sina elevhem och tänkte på hur allt hade varit och alla hade nog samma tanke: Det var allt en lyckad Vårball!

Lillen.



En lycklig kurator, Dan Frygelius, den efter, tillsammans med sin dam Maria Christoffersen.



Johan Falkenberg pustar ut i en danspaus. Partner är Johans värbandsdam Agneta Palmstierna.

ingen ström fanns på skolan. Men vad gjorde det när det fanns stearinljus och vilja. Gymnasisternas damer anlände med olika tåg under eftermiddagens lopp. De artiga kavaljärerna visade dem till de olika elevhem som stod i ordning för flickorna, Olympen och Norrbo. Innan middagen kunde man se många par på promenad i skolans omgivning. Och det såg verkligen trevligt ut där de gick hand i hand.

Klockan sju var det emellertid dags för middagen. Dessförinnan var det presentation inför rektor med maka. Middagen avnjöts i Mässen, som tidigare knappast sett så utsmyckad och trevlig ut. Tänk med alla vita dukarna på borden och de levande ljusen... det var sammanligen en syn för en solbackaelev.



Även lärarna och deras fruar svängde sig i dansen. Här är det rektor Tor Lundberg som svänger om med fru Eva Norrman.

## Det tackar vi för

Solbacka läroverks gymnasister hade en av de sista dagarna i maj en vårdag, som blev mycket uppskattad. Att denna fest blev så lyckad berodde bl a på att vi erhöll hjälp från följande Solbackavänner:

ABBA-Konserven, direktör G. Stensby  
Choklad-Thule, direktör Folke Öfverberg  
Glace-Bolaget, direktör Eric Hanner  
Holmen Board, direktör Vidon Hell  
Isakson och Co, direktör Harald Jacobson  
Walla Gård, disponent Gunnar Erlandsson  
Werngrens Bröd, konditor Ake Werngren  
samt friherre Gabriel Falkenberg, alltid redo med »Bil och Bud».

För dessa gåvor och tjänster ber jag att på samtliga deltagande gymnasisters vägnar få framföra vårt varma tack.

Solbacka den 29/5 1966

Dan Frygelius  
1:e Kurator

## HJÄÄLP...

Solbacka-studentårgång 1963, Pierre G.V. Weckman, behöver hjälp!

Han bor i en andrahands rivningsetta och måste flytta ut i sommar, ty Stockholms stad vill så. Den svenska sommarens nyckfullhet kommer att menligt inverka på hans hälsa om han inte får tak över huvudet. Tyvärr är ekonomin dålig eftersom han fortfarande studerar.

Kan någon före detta eller nuvarande Solbackapojke hjälpa honom? Ett eller tvåa, gammal eller ny, till och med kontorslokal går bra, bara det blir tak över huvudet!

Hjälp... Pierre G.V. Weckman  
t.v. Flemmingg. 109  
Sthlm. K. Tfn. 08/52 35 36

föräldra- Erik Dahlbergsg. 39  
adr. Sthlm. No. Tfn. 08/67 47 47

Hej där!

Vi önskar köpa  
trevlig fritidsstuga vid  
trevligt vatten bland  
trevliga grannar till  
trevligt pris!

Inga och Börje Rothman  
Johannesplan 3 V, Stockholm C, Tel. 220500

## Besvärligare att resa Stjärnhov utan SJ-folk

Det har många gånger klagats över att Solbacka ligger isolerat, men det har i alla fall inte varit något större problem att ta sig till och från Stjärnhov med tåg. Nu skall SJ i någon mån öka isoleringen, har för resten redan gjort det, eftersom bemanningen vid Stjärnhovs station drogs in den 1 juni.

Vad medför nu detta? Jo:

- Skolans järnvägsadress blir Solbacka läroverk, Gnesta.
- För elevtransporter till Solbacka gäller: a) Polletering kan inte ske. Erforderligt gods utöver handresgods sänds som paket- eller ilgods till elever under adress Solbacka läroverk, Gnesta; b) personbiljetter löses i vanlig ordning till Stjärnhov. Tågen stannar nämligen som hittills vid Stjärnhovs station.
- För elevtransporter från Solbacka gäller: a) Polletering kan inte ske. Gods, utöver vad man kan ta mig sig, sänds liksom hittills till elevernas hem genom skolans försorg via buss och Gnesta — fraktkredit; b) för större antal resande skall biljettförteckning klassvis, liksom hittills, sändas till SJ Katrineholm, som sedan, dock senast två dagar före avresan, med posten skickar tillbaka förteckningen tillsammans med biljetterna; c) är det ett mindre antal resande räcker det med att SJ Katrineholm får beställning skriftligt eller per telefon och biljetterna kommer då till Solbacka dagen före avresan;
- d) om det bara rör sig om enskilda resor får biljett lösas på tåget.
- För godstransporter till Solbacka hämtas detta i Gnesta genom den reguljära busstrafiken och lämnas till ombud i Stjärnhov. Där hämtas det genom skolans försorg. Två dagar i veckan lämnar bussen godset direkt på Solbacka. Vid godstransporter från Solbacka blir gången den omvänta: från Solbacka, till ombudet, med bussen till Gnesta. Två gånger i veckan hämtar bussen vid skolan.

Vad sedan gäller speciella masstransporter, t ex av cyklar och skidor, görs särskild överenskommelse med SJ.

Ännu är det inte heller klart hur ombudsfrågan skall ordnas, men möjligt är att SJ ställer särskild lokal i Stjärnhov till förfogande.

Till sist: Viktigt är nu att alla som beställer varor, som skall skickas med järnväg, meddelar leverantören att skolans järnvägsadress är Gnesta.



Den här stationsbyggnaden är välkänd av många generationer Solbackelever. Nu blir den obemannad och det gör resorna till och från Solbacka besvärligare.

# Sjung om studentens... på elevtomt Solbacka

Så var det dags för studentexamen igen! Alla studentdagar på Solbacka är oftast lika varandra år efter år, men detta är var kanske något annorlunda. Halva skolan var hemrest, men många tappra sökte sig ändå hit för att ta emot sina skolkamrater då de stormade utför skoltrappan. Alla klarade sig och den traditionenliga kedjan framför skolhuset kunde alltså hiva ut lyckliga studenter.

Vädret var det bästa tänkbara och den långvariga snön hade precis hunnit smälta bort i vår solens glans. Visserligen kunde man väl se en och annan driva ligga kvar i skuggan av en del elevhem, men vad hade det för betydelse denna dag.

Årets kull var en av de trevligaste på många år, tyckte både lärare och elever. Några »gamlingar» beträffande solbackår, kunde man träffa på

bland vitmossorna. Det var i år som Nils-Håkan Håkansson (11 år), Simon Edström och Christian Fält lyckliga fick stora ut till väntande anhöriga och kamrater. Det var i år f.d. lokalredaktören Hans-Lennart Hermansson avlade sin examen.

De övriga var följande:

N IV: Johan Brolén, Jan Kirudd, Staffan Linder, Christer Lindgren, Leif Skytt, Jan Tängdén, Per Unsgaard, Per

Enhörning, Stefan Morge, Olle Rosell, Allan Thyreen, Staffan Winbergh samt tvillingarna Gunnar och Karin Edmarker.

R IVbi: Michel d'Avignon, Per Bjurholm, Christoffer Chri-stoffersen, Carl-Bertil Edström, Gustav Engdahl, Bo Franzén, Jakob Frisk, Lennart Funck, Martin Gidlund, Olle Hallgren, Ulf Hedberg, Knut Heijken-skjöld, Henrik Holmquist, Peter Mitlin, Per-Lennart Måns-son, Tomas Mörne, Hans Olof Olsson, Christer Otterfalk, Kjell Palm, Håkan Sandstedt, Ulf Sehlberg, Bengt Wallander.

R IVma: Karl-Olof Axberg, Carl Magnus Björnstjerna, Per-Olof Bäck, Bengt Holmvik, Curt Hässler, Göran Linnars-son, Carl Gustav Nauclér, Lars Norrby, Jan Ryttgens, Rolf Salsgård, Ragnar Santesson, Björn Theorell, Bengt Wedlin, Jan Wendt.

Nästa år är det åter studentexamen, men då vill jag lova att kedjan framför skolhuset får det svettigt. Det är nämligen omkring 90 stycken som då skall kastas ut från skolhuset om allt går som det ska, och det får vi verkligen hoppas. Årets studenter önskas i alla fall lycka till!

Lillen.



Efter utståndna vedermödor är det skönt att koppla av en stund i skönt sällskap.

## Club CST planerar för egen tidskrift

Åter har ett nytt verksamhetsår för CST (Internat-lärarverkens produktionstekniska förening) börjat, denna gång med stora förhoppningar att kunna tillgodose alla representerade intressegrupper i föreningen med önskemål och uppslag.

Ett ganska svårt problem är att kunna informera alla medlemmar ute i landet om vad vi tycker, tänker och gör här i Storstockholm. Av föreningens 70 medlemmar bor nämligen ca 30 ett ganska bra stycke från huvudstaden, nästan alla landskap är representerade.

Vårt mål är och har varit att varje höst ordna en stor gemensam fest där alla kan träffas under trevliga former. Vi hoppas på stor anslutning även i fortsättningen. För att ytterligare öka informationen planerar vi att utge en mindre tidskrift, som om möjligt skall utkomma varannan månad.

Föreningens musikresurser har

av elever och skolor verkligen utnyttjats till 100 procent, orkestrarne The Few och Stig-Arnes Hurricanes har haft massor av spelningar på olika trevliga danställningar. Den tekniska sidan av föreningen skall upprustas ordentligt, många tekniskt intresserade medlemmar har önskat att man skall bygga och experimentera mera. Även fototeknik skall ingå i verksamheten.

Produktionssidan håller på med underhandlingar för att med våra »talanger» genomföra några folkparksframträdanden i sommar. En trevlig klubblokal håller på att anskaffas och massor av förslag har granskats.



## PER-ELIS FRÖSTAD

Per-Elis Fröstad har avlidit efter en tragisk olycka.

Ater har en pojke i sina allra bästa år ryckts bort till stor sorg för anhöriga och vänner. Per-Elis var född 1947 och hade mycket gjort ännu i livet, men de svåra skadorna efter en spark av en ridhäst gjorde allt annorlunda.

En glad, kraftig, sund och på alla sätt livsbejakande yngling har ryckts bort från släkt- och kamratkretsen till synes helt meninglöst.

Per-Elis Fröstad var Solbackaelev 1958–1960 och skulle i vår tagit studenten på Beskowska skolan. Han lämnar ett ljus minne efter sig.

Det hela är dock en prisfråga, men vi hoppas ha lokalfrågan löst till hösten.

En glädjande nyhet är i alla fall att medlemsavgiften sänkts till 15 kr per år. Det är i prin-

cip en administrativ kostnad. Och så: Vår höstfest planeras till Ängby slott i början av december.

Lars Brunskog  
Ordförande

# Flickor på Solbacka - ingenting nytt

Det här är sannsagan om en av pionjärerna



Brita Wernlund var en av de två första flickorna som var interner på Solbacka. Fast då hette hon Segersäll. Sedan dess har hon både gift sig och gjort en mäktig studiebedrift.

Det här med att Solbacka ev. skall bli samskola är egentligen ingenting nytt. Frågan har varit uppe förut och en del flickor har redan prövat internatormen på skolan. De allra första var Kerstin Wilhelmsson och Brita Segersäll och hemma hos kanslirådet Stig, som har Gunnar Sträng som närmaste arbetsgivare vid finansdepartementet, och Brita Wernlund hälsade vi på en kväll just i de värsta förberedelserna inför sonen Johans 12-årsdag dagen efter.

Brita tog studenten på Solbacka 1945 och tänkte fortsätta studierna vid universitet, men satte sig i stället på Riksförsäkringsanstaltens kansli. Allteftersom skrivmaskinsknattret ökade i tempo under Britas flinka fingrar gnagde tanken på de där juridikstudierna vidare. Det gnagde och gnagde och blev till en verlig förfärlig studieprestation.

Med jobbiga kvällsstudier kompletterade Brita filosofi, började som trafikassistent på Bromma med inbokning av holländska och belgiska flygpassagerare, läste samtidigt på Barlock och erbjöds efter studierna där jobb som sekreterare hos generaldirektören på Pensionsstyrelsen.

Då hände det sig att Brita var ute och seglade med fästmannen Stig på sommaren 1949 och i hans nationalekonomska resonemang kunde hon inte riktigt följa med. Och det retade henne. Så Brita började helt enkelt på högskolan med att läsa nationalekonomi och så statskunskap och sociologi, förstås. År man nu ambitiös och energisk så är man, så att sluta arbeta ägnade Brita inte en

tanke. I stället började hon plugga kl. 5 på mornarna tills det var dags för det ordinarie jobbet, fortsatte sedan studierna fram till kl. 11 på kvällarna. Normalt tar det tre år att bli fil kand — Brita klarade av det på 18 månader. Rekord!

Nu erbjöds Brita arbete hos FN i Genève, men i den vevan, 1952, gifte hon sig med Stig, eftersom man kunde få väning och i stället för FN blev det marsch tillbaka till Riksförsäkringsanstalten, fast denna gång som amanuens. Så föddes Johan 1954. Brita hoppade över till Studiehjälpsnämnden och avancerade till byråsekreterare med många goda kontakter med skolöverstyrelsen. Goda kontakter är goda kontakter, så 1956 blev Brita första byråsekreterare vid överstyrelsen för yrkesutbildning, först på lärarutbildningsbyrån, sedan på tekniska byrån och till sist som överdirektör Birger Öhmans närmaste man på överdirektörsavdelningen. Vid sammanslagningen av överstyrelsen för yrkesutbildning och skolöverstyrelsen 1 oktober 1964 utnämndes Brita Wernlund till ordinarie byrådirektör vid Kungliga Skolöverstyrelsen. Och där är hon än.

Här skulle man nu kanske kunna sätta punkt för den här historien, men så enkelt är det inte. För häng med i svängarna nu ett slag när vi går tillbaka till år 1953. I Britas jobb blir det nämligen extraknog. 1953 blev hon alltså sekreterare i 1953 års lärarinneutbildningskommitté, så följde i rask följd: sekreterare i samarbeitsdelegationen för omskolningskurser, sekreterare i styrelsen för nordiska yrkesskolmötet 1964,

biträde sekreterare i yrkesutbildningsberedningen, sekreterare i utredningen för medicinska utbildningsfrågor, expert i gymnasieutredningen och expert i utredningen för yrkesutbildningens centrala ledning. Förlåt, Brita, om jag glömde något.

För Brita var emellertid allt det här inte nog — dygnet har ju i alla fall 24 timmar. Och varför skulle man då inte börja studera igen om man nu absolut vill ha mer arbete. På semestern 1962 tyckte alltså Brita det var dags sätta i gång igen så i december var hon klar att tentera på 15.000 sidor svensk statskunskap. Det gick naturligtvis bra och precis ett år senare var det klart för tentamen på 16.000 sidor utländsk statskunskap och av bara farten blev det sedan start för en licentiatavhandling.

Det arbetet tog hela 1964 och resultatet blev ett praktverk på 300 sidor med titeln »Några drag i den svenska yrkesutbildningens utveckling».

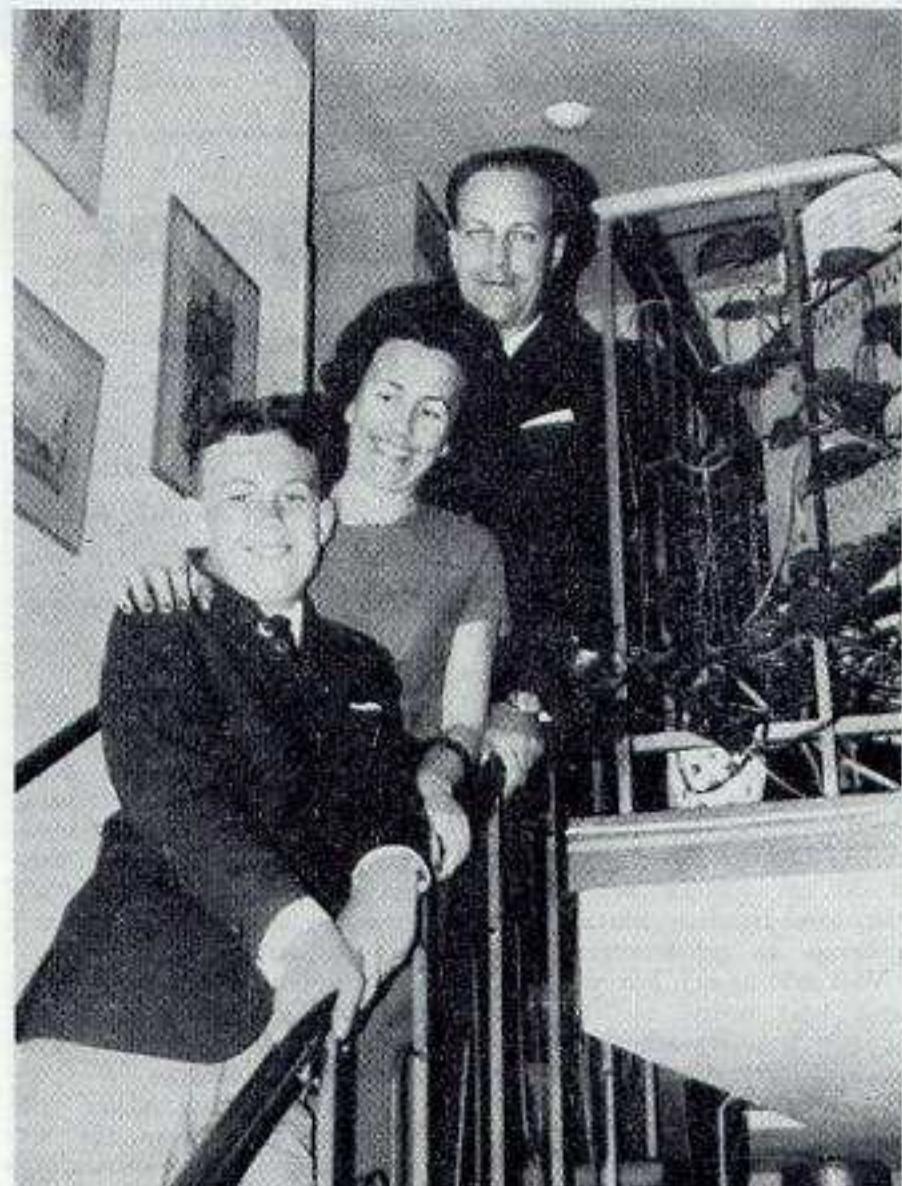
På våren 1965 förvarade Brita avhandlingen och blev färdig licentiat i statskunskap — den första och hittills enda,

licentiaten på yrkesutbildningsfrågor. Till allt detta kan läggas att Brita aldrig varit ledig från arbetet en enda dag för studier. På resor i och utom Sverige, i spårvagnen, strängt taget alltid, har hon haft en bok med sig och tenterat har hon gjort på semesterdagar.

Tre år gick Brita på Solbacka, år, som hon är väldigt tacksam för. De var till nytta på många sätt — och hör ni grabbar — Brita anser oss vara goda kamrater. Att det manliga könet innehåller många sådana kom hon underfund med på Solbacka.

Då skall vi inte heller glömma att tala om att pappa Stig och Johan nu tycker att man skall ha det lugnt och skönt i det vackra hemmet på Lidingö och att Brita därför skruvat ner tempot och fått mer tid att lyssna på Johans pianospel av egna kompositioner.

Fast vem vet med den energin... I sommar skall man segla igen och det var ju egentligen på en segeltur det började — så en vacker dag kanske vi får berätta om hur det gick till när Brita blev doktor. G. D.



Hela familjen Wernlund samlad i trappan till övre etaget i den trevliga Lidingölägenheten. Pappa Stig överst, så Brita och sonen Johan.

# Vad jag gillar:



Adjunkt Carl Wetterström

- |                                       |                                 |
|---------------------------------------|---------------------------------|
| Hobby:                                | Tennis och bridge               |
| Politiker:                            | Kennedy                         |
| Författare:                           | Eric Lundkvist                  |
| Kompositör:                           | Blomdahl (Karl Birger)          |
| Sångare:                              | Povel                           |
| Skådespelare:                         | Jarl Kulle                      |
| Radioröst:                            | — ingen åsikt                   |
| Idrottsman:                           | Gunder Hägg                     |
| Favoriträtt:                          | Sillbullar med korintsås        |
| Favoritdryck:                         | Mellanöl »Priss»                |
| En önskan:                            | Tennisbana med asfaltbeläggning |
| Det värsta jag vet:                   | »Lojhet»                        |
| Något jag inte tycker om hos kvinnan: | Vet ej!                         |
| Det bästa i TV:                       | TV-teater, sport, Aktuellt      |
| Det bästa med Solbacka:               | Naturen, sport                  |

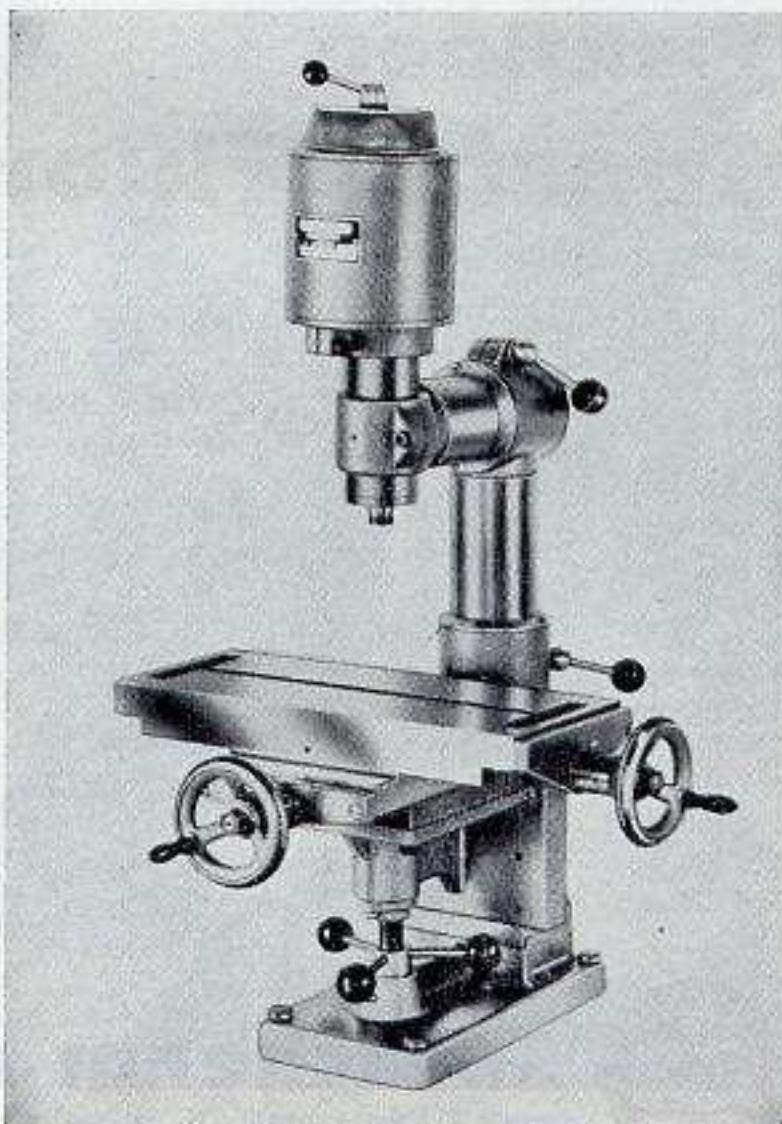
## universalmaskin um Aoo

Med komplett utrustning kan denna maskin användas som borrh, svarv-, kipp-, stick-, fil-, slip- eller horisontalfräsmaskin

Den är idealisk för

- **Tempoarbeten**
- **Lärningsutbildning**
- **Verktygstillverkning**
- **Reparationsarbeten**

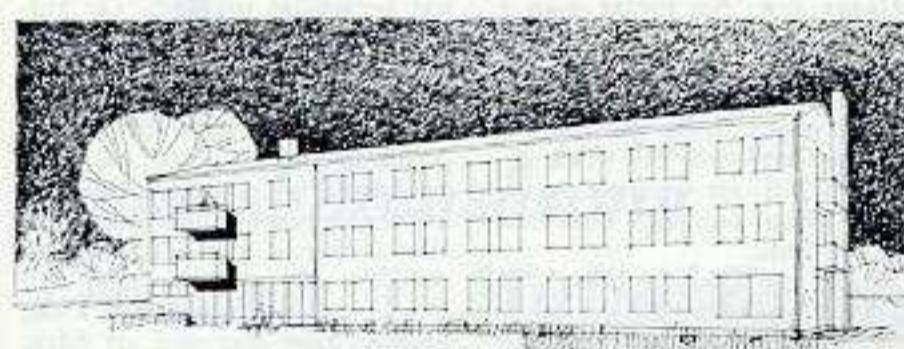
Maskinen är välbyggd och ger den precision yrkesmannen fordrar, men för den krävande hobbymannen, som önskar något utöver det vanliga, är den också önske-maskinen. - Begär vårt utförliga prospekt



**AB Arboga Maskiner** Telefon 0589 128 20

# Tänk vad bra vi skulle ha om bara...

## Inga fängelsebyggnader Rum för övernattning



Norrebo — ett alldel nytt elevhem — men redan mycket för rivning?

### Och så gymnastiksal!

EFTER ATSKILLIGA är på Solbacka har jag märkt vad som saknas och vad som skulle kunna bli annorlunda. Det kanske inte finns mycket att ändra på, men här och var skulle det säkert vara behövligt. Ingen internatskola i Sverige är förträfflig, men försöker väl komma så nära fulländning som möjligt.

MAN HÖR OFTA elever som varit på olika internat i Sverige, yttra sig om hur det är på den och den skolan och då får man ofta höra hur bra andra skolor har det. På Lundsberg har de exempelvis helt annorlunda dagrum med sköna fåtöljer och soffor, med stora välvyllda bokhyllor och trevliga tavlor på väggarna. När jag kommer in i ett sådant dagrum, får jag känslan av att jag befinner mig i ett riktigt möblerat rum, precis som i hemmet. Jag tror det är ganska viktigt att en elev på internatskola ibland får känna sig hemma, fast han egentligen inte är det. Jag skulle med andra ord vilja se bättre och hemtrevligare dagrum på Solbacka.

EN ANNAN SAK som kanske inte jag saknar i lika hög grad som mina föräldrar gör, det är ett ställe inom skolans område, där de skulle kunna ligga över en natt. Det skulle vara ett stort plus för skolan. Då kunde exempelvis »Lapp-Pers» föräldrar få träffa sin pojk över en lördag och söndag, när de kanske ändå är i Stockholm. Det finns också många färder som är på affärsresa i närheten av Solbacka där sönerna går. Då kan det vara trevligt att hälsa på utan att behöva ligga i Flen eller någon annan närliggande plats.

NYA ELEVHEM kanske inte behövs, men jag skulle vilja riva både Österbo och Norrebo. I mina ögon är Österbo alldel för omodernt och Norrebo alldel för »modernt». Det sistnämnda hemmet liknar mest en fängelsebyggnad med sina små celler, i vilka det finns ett skrivbord och en säng. Det är långa korridorer med sådana rum, så långa att den som befinner sig längst ner i korridoren inte kan prata med den som befinner sig längst upp. Varför inte i stället bygga små hemtrevliga hus med 10–15 elevrum i varje? När en elev så kommer till Solbacka skall han få bo på samma elevhem tills han slutar på skolan. Just det att bo på samma elevhem är efter år tror jag är mycket bättre än det nuvarande systemet med byte av elevhem för varje läsår.

ÄTA BÖR MAN, annars dör man». Det är ju sant, men på det sättet vi får maten på Solbacka kan det aldrig vara nyttigt. Nu sitter vi 350 elever i en stor matsal, där det är 20 personer vid varje bord. Det är ett fruktansvärt oväsen och det är oerhört stressat. För att slippa detta skulle jag vilja ha småbord och en viss ombyggnad i den nuvarande mässen, så att självservering skulle bli möjlig. Den absolut bästa lösningen vore emellertid om varje elevhem hade sin egen lilla matsal.

TILL SIST skulle jag vilja beröra idrottsanläggningen. Visst har Solbacka en mycket förnämlig anläggning, men den skulle kunna bli ändå förnämligare. Skolan kallas ofta »Idrottspluggets» och det är nog berättigat, men något som de flesta skolor har, det har inte Solbacka. Vi saknar nämligen en gymnastiksals! En ombyggnad av vår lilla »leksals» skulle inte vara dumt, eftersom vi dels har ett mycket framgångsrikt basketlag, dels ett mycket lovande handbollslag. Det skulle heller inte vara dumt med en skidlift i slalombacken liksom belysning runt Storstigen.

NÄR MAN TÄNKER efter är det i alla fall ganska mycket man skulle vilja ändra på. Det mesta är kanske omöjligt att genomföra, eftersom det är stora kostnadsfrågor, men att leka med tankarna och kanske hoppas, det är roligt ibland.

Lillen.

### Min syn på saken!

Nu ska jag berätta vad jag skulle tycka om en cafeteria på Solbacka. En cafeteria skulle jag tycka ... om! Det skulle vara ett ställe där man kunde sitta ner, röka en cigarett, dricka kaffe, lyssna på musik och kanske säga något vettigt ord någon gång också. Dessutom skulle man kunna inhandla sådant som köpes i skiosken, d v s allt från Playboy till lakritsbåtar. Än så länge får man väl leva på hoppet.

H-C P.



vi har varsin TULO-smak



TULO MÖRK SPECIAL

CHOKLAD-THULE



TULO VIT

TULO-den lille halssläkaren



# Så är det på Loretoskolan i Skottland

## Rugby, cricket och 17 bor i samma rum

Rött och vitt är Loretoskolan färger. När eleverna i sina röda blazers och vita shorts strömmar in i det gamla kapellet, tror man att det är danska fotbollslag. Men när de väl bänkat sig, orgeln intonerat den gamla psalmen som också är skolsången och de unga rösterna klämmer i rent och klart, då är det ingen tvekan längre, det är skotska toner och skotska sångare.

En bön och en kort predikan avslutad med psalmsång, längre är inte andaktsstunden men under den korta tiden har man hunnit uppleva en stämning av harmoni och skönhet som dröjer kvar. Det vackra kapellet med sitt ljusa valv av träbjälkar, restaurerat efter en bombträff, den unga menighetens stilla allvar och vackra röster, allt tillsammans gör att man grips och tror sig förstå något av det väsentliga i denna skolas natur.

Loretto School ligger i den lilla staden Musselburgh 1 mil utanför Edinburgh på Firth of Forth. Den är inte gammal, »bara» hundra år, vilket ju inte räknas som någon högre ålder i de här traditionsrika bygderna, men den är stadd i stark

utveckling och utgör en blandning av gammalt och nytt. Ursprunget och centralpunkten är en herrgårdsbyggnad från 1500-talet, nu rektorsbostad och elevhem och runt om i den vildiga parken ligger så de olika institutionerna och hemmen. En bred gata skär av kapellet från den övriga delen av parken, passagen har varit livsfarlig för de 300 eleverna, men nu har man byggt en tunnel under den starkt trafikerade vägbanan.

Plats på schemat även om den på senare år mer och mer fått maha åt sig till förmån för läsämnen, en utveckling som väl är ofrånkomlig även om många beklagar den. Nu spelar man i alla fall rugby fyra gånger i veckan, cricket lika mycket och däremellan tennis, squash och golf så någon brist på motion kan man inte tala om. Två läkare ser till att kroppsdelarna hänger ihop och att blessyrer blir omsedda.

Husfar på »Seton» heter Pe-

let bjuda in några åt gången på te och smörgås på kvällarna för att ge lite av familjeträff och kanske kunna hjälpa dem med ett eller annat personligt problem. De äldre eleverna har egna rum men trettonåringarna bor tillsammans. På den gamla »herrgården» bor ända upp till sjutton pojkar i samma rum, man får en känsla av sjukhus eller militärförläggning när man ser alla sängarna var och en med röd filt och en pläd med den tartan eller rutmönster som pojken har rätt att bära. En bokhylla med förhänge vid varje säng är allt man har för personliga effekter. Det är en spartansk sovsal men gamla allegoriska takmålningar och stuckarbeten med den franska liljan som huvudornament, ett minne från alliansen med Frankrike på Maria Stuarts tid, ger ändå atmosfär åt den enkla inredningen.

När man ser pojkarna släntra över de ljuvliga gräsmattorna med goliklubba eller tennisracket i handen verkar det sommarlov, men dagsschemat är hårt inrutat och disciplinen sträng. Från morgonringningen kl 7 till kl 21.30, då alla skall vara inne, har eleverna egentligen bara 1 timmes »fritid». Besök på stan beviljas två gånger i veckan, i allmänhet för inköp av kex, marmelad m. fl. »lyxartiklar», alltså inga biobesök eller danstillsättningar. Isoleringen är påfallande, vilket också delvis beklagas av Karin Wood, hon skulle önska att pojkarna hade möjlighet att bli bekanta med flickor och inte hållas så hårt inom skolans murar, men samtidigt betonar hon, att mycket av den victorienska strängheten har försvunnit. Man kan undra hur det måtte ha varit på den tiden.

Höstdimman lyser violett bland kastanjer och cypressar i parken och alla barndomens internatboksgestalter inkarneras i de små rödknäade gestalterna, som hopkurade vandrar hem från cricketplanen med de långa färggranna yllesjalar svängande efter sig. Man må tycka vad man vill om uppföringsmetoden och den skolform som Loretto representerar, miljön är fantastisk och man grips av den speciella stämningen även vid ett flyktigt besök och önskar att man vore skolpojke på nytt. Och hade 450 pund.

(Efter ett kort besök i oktober 65)

Quitt Holmgren



**NYNÄS** för allt i olja  
A.B. NYNÄS-PETROLEUM



— ett Johnson-företag



# Solbacka snöt

## Lång slalomsäsong Träning i Malmköping

Den gångna säsongen kan nog sägas vara den bästa man kan önska sig om man nu förståss tycker om att åka skidor. Redan veckorna innan jullovet kunde man utnyttja slalombacken utan att vara rädd för att repa skidorna av stenar och dylikt. I år kunde man också åka till Malmköping, där en backe med två skidlifter ställdes i ordning.



Hässler i farten i störtloppsbaccken.

Resorna till Malmköping fick stor anslutning och de som ämnade åka med många gånger fick köpa säsongkort för 60 kr. Plus bussresor och respengar blev detta ganska dyrt och egentligen är Solbackas backe bättre än Malmköpings. Men det där med skidliften lockade många. Det vore bättre om pengarna satsades på en lift i Solbackabacken i stället.

Det är ganska många tävlingar bransktionen har att klara av och oftast är det svårt att hinna med alla. Fast i år fanns inga sådana problem. Den som utmärkt sig mest genom att ta samtliga mästerskap (specialslalom, storslalom och störtlopp) samt Frisks och Falkenbergs vandringspriser är Coco Frisk. Som vanligt, kan man säga. Som två kan man klassa

Axel Rydin och trea i samtliga mästerskap var Nicky Astrand.

Till säsongens huckslalomtävlingar anmälde sig 10 lag, fast vid tävlingarnas slut återstod bara två. På första plats kom Västerbo III, som bestod av Axel Rydin, Sven Antonsson och Bo Fransén. Norra Gymnastiken kom tvåa.

Den enda tävling, som inte vanns av Frisk, var den mot Lundsberg, där Ken Bruneflod fick sin chans visa vad han du ger till. För övrigt vann Solbacka även lagtävlingen.

Under den här säsongen kunde man också märka en del nya pojkar, duktiga på skidor. Två namn som bör nämnas i det sammanhanget är Otto Pählin och Martin Dahlberg.

Till skol-SM i Östersund äkte Coco Frisk, Ken Bruneflod,

Nicky Astrand och Bertil Holmvik. Det blev skralt med framgångar. Astrand stukade en fot före uttagningarna, Bruneflod och Holmvik blev diskvalificerade. Den ende som kom till final var Frisk-men i den körde han omkull.

Nu får man bara hoppas på en vädermässigt lika bra nästa säsong och att det skall komma nya åkare, goda åkare, som kan ersätta Frisk och Bruneflod, vilka båda slutat skolan i vår.

Plantan.

## Årets ishockey: 16-5 mot Lundsberg

Solbacka har under hösten, i år liksom förr om åren, haft tillfälle använda Flens konstfrusna ishockeybana fyra lördagskvällar. Under ett par dagar i oktober hade tre av skolans elever förmånen av att få delta i en ungdomsledarkurs i Flen. Och från den kursen hemfördes många goda idéer om hur träningen skulle läggas upp.

Skolans ishockeybana stod klar redan innan jullovet och den har använts i nästan tre månader. Så gott som varje dag har den bjudit på bra is.

Gymnasiecupen startade veckan efter jullovet och samlade i år bara 14 lag. Till finalen kom R IIIbi och A I<sup>3</sup>a. R IIIbi segrade lätt med 5-0, men så består laget också enbart av skollagsspelare. I laget spelade Johan Wahlgren, Sten Brulin, Per Sjönesson, Mats Hedlund — som stod för fyra av målen — Håkan Östman och Christer Persson. Realskolecupen vanns av 4<sup>5</sup>b som besegrade 3<sup>5</sup> med 16-0. Segrarlagets spelare var Wilhelm Tell, P-H Kumlin, Hans Norrby, Mats Leander, Ove Swedberg, Per Wengren, Tommy Edhbladh och Bengt Ljungqvist.

I DM spelade Solbacka sin första match borta mot Oxelö-

sunds yrkesskola. Vi vann med 5-2 (0-3, 2-0, 0-2) och målgörare var Knut Heijkenskiöld, Johan Ramström, Per Jacobsson.

De årliga matcherna mot Lundsberg vann vi som vanligt. På lördagen snöade det, pucken gled dåligt och segern stannade vid 5-2. På söndagen gick det emellertid bättre och vi vann med 11-3, sammanlagt alltså 16-5. Per Jacobsson svarade ensam för 11 av målen.

Skollaget har bestått av följande spelare: Wilhelm Tell, Jon Sjöberg, Harry Plogbäck, Per Sjönesson, Ragnar Santesson, Ove Haraldson, Karl-Olov Olson, Mats Hedlund, Sten Brulin, Christer Persson, Johan Ramström, Per Jacobson, Peter Rudbäck, Knut Heijkenskiöld, Christoffer Christoffersen, Ove Swedberg, Jan Wennerholm.

## GULD -serien

GOLD SPIN  
GOLD CAST  
GOLD FLY

60 -TALETS

STÖRSTA  
SPÖNYHETER

ARJON MALUNG



# Solbacka i pressen:

I Folket och . . .

. . . i Aftonbladet samt . . .

. . . i Kvällsposten

## I FOLKET . . .

Solbacka har under våren varit föremål för en del uppmärksamhet från olika tidningars sida.

Det mest omfattande reportaget svarar Bo Selander för i Tidningen Folket i Eskilstuna. Och det kanske är ganska naturligt — Bosse är ju själv gammal elev vid skolan.

Bosse konstaterar inledningsvis att Solbacka är på väg att ta kivet över tröskeln till en ny tid. Av rikemansskolan häller det på att bli en skola där det inte är fint att gå — utan naturligt. En vanlig skola. En riktig skola.

Så här skriver Bo: Förändringens vind har redan fått starkt fäste, inte minst genom skolans ungdomlige rektor Tor Lundberg, som skänkt internatinstitutionen ett modernare ansikte i takt med tiden och samhällsutvecklingen. I framtiden kommer det att praktiskt taget bli kostnadsfritt att gå på Solbacka.

»Därmed utgår definitivt begreppet rikemansskola och som någon elakt och inte utan osanning uttryckt det, skolan för bättre folks sämre söner. Men sönerna — det visar statistiken — har snabbt blivit bättre. Solbackabetygen kan i dag väl mäta sig med vilket läroverk som helst.»

Så skriver Bo Selander, som även berättar en del om forna tider despotiska (fast såna var vi väl inte, Bosse? ST-reds fråga) elevråd, om att spöstraffet är avskaffat och att dopet är bortlagt. Dopet, det gamla sättet att ta emot nya elever vid skolan.

Men Bosse tror liksom rektor Lundberg, att trots alla nyordningar kommer den gamla Solbacka-andan att leva kvar.

## I AFTONBLADET . . .

Aftonbladet påstår att krigslekar är det populäraste fritidsnöjet på Solbacka och anledningen till detta är att rektor Folke Goding redan 1951 — som första skola i landet — införde hemvärn.

Solbacka blev på modet i slutet av trettioalet. Det var då rektor Folke Goding trädde till och drev en energisk kampanj för sin skola i societen. Goding åstadkom förvånande resultat med de skollata gossarna. Han införde en järnhård disciplin, som för många mindre psykiskt rustade gossar innebar rena terrorn. Eleverna fick bara träffa föräldrarna två

gånger per termin. En gång fick de åka hem. Andra gången kom föräldrarna till Solbacka. Det är därför eleverna fått sysseställningsproblem på helgerna. Sport och hemvärnsövningar blev deras ersättning för fritidsnöjen.

Så långt AB:s historieskrivning. Tidningen berättar också något om läxläsning under övervakning och om hemvärnsövningarna.

## I KVÄLLSPOSTEN . . .

Så här börjar en annan tidningsartikel:

Vad skulle ni tycka om att bo längst ute i skogen tillsammans med 330 andra mäniskor av ert eget kön, utan möjlighet att ta er fram till bebodda trakter? Bil eller andra motorfordon skulle vara förbjudet och ville ni någonstans skulle ni tvingas använda apostlahästarna . . .

Låter ganska ruskt, inte sant?

Men det tycker faktiskt inte grabbarna på Solbacka, en av vårt lands ganska fataliga internatskolor.

Det är Kvällsposten i Malmö, som hälsat på på Backen och sedan fortsätter sin skildring med att redogöra något för ordningsföreskrifterna.

Visst, skriver tidningen, finns det en och annan som tycker tillvaron är rätt kärv i början, men det brukar ordna upp sig så småningom. Det kan hända att man saknar mamma när man börjar i någon av de lägre klasserna, men när man har kommit högre upp har man fått en kamratuppostran som är bättre än den man får hemma. Man har härdats av de andra grabbarna och står väl rustad för livets törnar när man lämnar skolan.

I fortsättningen innehåller KvP:s-artikeln många vackra lovord åt Solbacka och även ett stycke historia allt från det att Stockholms-Tidningens grundare Anders Jeurling startade skolan. Och det här är artikelnslutkläm:

Låt oss hoppas att skolan inte skall röna samma öde som Jeurlings andra projekt, ST. Skolformen har många beläckare och med rätta vänder man sig mot de höga kostnaderna för undervisningen.

Men internatskolorna behövs och när staten så småningom helt tar över ansvaret kommer föräldrarnas ekonomiska status inte längre att spela någon roll vid intagning.

# Optimistjollar på Solbacka

## Tack du anonyme donator!

Vad nu då, ska vi få se färggranna segel på Solbackas kringliggande sjöar? Javisst!

En anonym donator har nämligen skänkt sex byggsatser till optimistjollar. Byggsatserna har nu förvandlats till segelbara båtar, vilka dock i skrivande stund ännu inte sjösatts.

Båtarna har under den gångna vintern tillverkats i vår slöjdsal, där båtbyggarna Wall och Isenius varit de verkliga eldsjälarna. De har emellertid haft god hjälp av skolans elever, som visat ett brinnande intresse. Slöjdlektionerna har givetvis ägnats helt åt båtbyggeri — men även teckningslektionerna har tagits i anspråk.

Redan innan sjösättningen har båtarna döpits. För att det skulle bli många olika namn att välja på anordnades en pristävling, varvid det bästa och näst bästa förslaget belönades. Bästa förslaget inlämnades av Christer Persson, R IIIbi, som ville att båtarna skulle hetta

## DONATION . . .

Föreningen Solbackapojkarna har av en anonym givare mottagit en donation på 2.500 kronor. Enligt donatorn skall pengarna användas till elevernas fritidssysselsättning.

Donatorn har uttalat en förhoppning om att kunna upprepa gåvan varje termin.

## VI TACKAR!

Piff, Paff, Puff, Riff, Raff och Ruff. Och för näst bästa förslag svarade en av årets studenter, Ulf »Masken» Hedberg.

Så återstår bara att se om seglingen skall bli en ny paradesport på Solbacka.

Lillen.

# Fin skidvinter Många tävlingar

I år kan man absolut inte klaga på snömängden. Och det har också medfört att vintern bjudit på en hel del skidtävlingar.

Den viktigaste var nog stafetten mot Lundsberg. Den dag tävlingen gick var emellertid inte den bästa tänkbara. Under de två första sträckorna blåste det ganska friskt i samband med snöfall, vilket medförde att spåret yrde igen på några få minuter. Mot slutet av tävlingen upphörde snöfallet,

men det hjälpte nu inte Solbacka utan Lundsberg kunde hemföra segern även det här året. Tidsskillnaden var hela 3 min. 15 sek.

Solbackamästerskapen kördes naturligtvis också. Tävlingen bjöd inte på något raffel utan Wahlqvist, R IIIbi, kunde defilera i mål med 2 min. 17 sek. tillgodo på närmaste man, som var alltid lika kämpaglade Ubbesen i A I.

Mora.

## Fåglar forts. fr. sid. 32

Det är nu grönt och lummigt på Ekhilmarna, och den gamla eldhärjade eken kastar långa skuggor över strandängen. Morullans lekande flykt ackompanjeras av den lille oansenliga lövsångaren, som med all kraft försöker imponera på den ruvande honan, och i vassen snärper gräsanden. En råv ylar någonstans och i fjärran hörs göken. De har inga ägg att tänka på, inga ungar att mata. Är de månne lyckligare för

det?

Detta är vad man en vårdag kan få uppleva på Ekhilmarna. Vi får fortsätta att vara och vistas på dessa natursköna områden bara vi uppför oss väl. Låt oss därför ta med oss papper och skräp hem och låt oss respektera gällande lagar och förordningar, så att vi även i fortsättningen kan glädjas åt detta sällsynt väl bevarade naturområde.

Mikaelsson.

# Vedermödor som Vasaloppsåkare

- konsten att köa i 8,5 mil

Håkan Prytz-Johansson, numera chefstandläkare vid folktandvården i Ljusdal, och — enligt egen beskrivning här nedan — välmående sådan, har köat i Fädersens spår från Sälen till Mora. Att skidåkning inte är det allra lättaste framgår med all önskvärd tydlighet av Håkans berättelse.

År 1961 föddes tanken att göra något mot fetma och dålig kondition. Med tiden hade jag blivit litet rund om magen och orken var ej heller den bästa. Med saknad blickade jag 12 år tillbaka i tiden då orienteringslöpning, fotboll, skridskoåkning, simning och skidåkning i Solbackmiljö hörde till dagordningen.

I slutet av november dök jag därför ned i en bunt gamla kläder, letade fram en träningsoverall och gymnastikskor och satte Vasaloppet som mål för träningen. Den första och därför följande terrängturer var rena mardrömmarna. Efter några dagar gick det endast med möda att kravla värkande muskler ur sängen. Inhopp i motionsgymnastiken gjorde inte det förhållandet lättare. Jag lyckades dock uthärda den tiden och efter en månad gjorde vägen mindre utslag och träningsturerna blev längre.

I början av februari -62 skul-

le anmälningen till Vasaloppet vara inne, och sedan var man bunden. Skidor hade inköpts så nu var söndagarna helt viktiga för längdloppning. I slutet av februari var dessa turer utsträckta till fem mil. »Magen» hade försunnit, »sidfläskets» likaså. Den trötthet som förr gjort att jag efter dagens arbete föll ihop i en skön stol, tittande på TV hade likaså försunnit. Dessa tre och en halv månad stal 11 kg hull och gav en härlig känsla av välbefinnande. 1962 års Vasalopp blev en kall tillställning. Det tog mig 9 timmar och 8 minuter att nå målet i Mora.

Sedan har det inte blivit något mer Vasaloppsåkande förrän i år. Att jag inte var med -65 grämer mig än. Det räkade då bli jättefint före, och jag hade dessutom motionerat bra. Den söndag loppet gick, förhöll jag mig som en äggsvink höna och lyssnade på rapporterna i radio.



Inget troll i Hälsingeskogarna utan Håkan Prytz-Johansson på skidtävling.

I år var vi tre stycken från Ljusdal som anmälde oss. Vi åkte till Sälen redan på fredagen. Rum hade vi fått tag i på privat väg alldelvis invid startplatsen. Lördagen mötte med strålande väder. Vallburkar, blåslampor kom fram, goda råd om vallning surrade i luften. Själv smorde jag på töklister, vilket enligt den samlade expertisen var alldelvis på tok. Men efter en stund var det fler som åkte på samma sort och hade bra glid. Med detta lämnade jag skidorna till söndagen. Mina två färdkamrater brände bort sitt klister på kvällen.

Klockan fem på söndagsmorgonen kom så den tunga hand som med väld tvingade mig till medvetande. Liniment började osa ned luften, tärna preparerades med plåster. Nummer 5481 hängdes över axlarna. När jag sedan kom ut i friska luften visade sig det första stora bakslaget. Det var kallgrader, nysnö, inget klisterföre. Det var bara att ta fram blåslampa och trasor samt bränna bort klistret och lägga på kallvalla. Sedan till startplatsen för skidmärkning. Ryggsäcken med kläder skulle till en lastbil för vidare befordran till Mora. Därefter återstod bara starten. Jag var sent ute till den, och kom bland de sista i den kompakta människomuren.

Starten skulle gå 7.45 men redan 7.42 ville några starta,

varför det blev så för alla ca 6.000. Det är ett enormt myller av folk. Skidorna brakar mot snön, stavarna huggs ned, ofta i en annans skida, man trampar på varandras skidor och många använder den del av svenska språket som kallas svordomar. Så åkte man skidor i ca 2 km och sedan var det stopp. Där började Transtrandsbacken, här fick man gå mycket sakta och med armarna tryckta intill kroppen. Stavarna gick egentligen inte att använda. Väl uppe på myrarna, på väg mot Mångsbodarna, gick det att åka något bättre igen, men runt om rasslade det av skidor och stavar, så att försöka med en utbrytning ur klungan var lönlöst. Ungefär 2 km före Mångsbodarna hade vi en privat matkontroll. Där vallade jag även om. Mina kompisar hade passerat för länge sedan. De hade fått en röd triangulär nummerlapp, vilket innebär att de tillhör andraeliten, och ger dem en bättre startposition.

Den närmaste halvmilen blev plågsam. Skidorna var bakhala, det var bara att åka åt sidan och valla om. Nu kom den kära klistertubben åter till heders. Ingen blåslampa fanns, varför jag fick lägga ut klistret i två långa strängar och trycka ut det på skidorna. Skav på en tå irriterade och till råga på detta var ena skidbrättet spräkt sedan en tung-



viktare försökt ta genvägen över mina skidor till bättre position i en uppförslöp. Men det var bara att fortsätta. Nu hade jag i alla fall fäste och även acceptabelt glid.

De långa motluten mot Evertsberg började komma efter det Risbergskontrollen hade passerats. Där hälde f ö blåbär 5481 i sig massor med blåbär. Blåbär såg man sedan (dock inte mina) fläckvis i snön där en del hade tagit ut för mycket kraft i uppförslöparna och lämnat bidrag till våra stackars hungrande fåglar. Evertsberg är en trevlig kontroll att komma till. Långa bänkar med tillhörande bord dignande under hinkar med citronvatten, sockervatten, blåbärssoppa, apelsiner, bullar och kaffe. Snön syntes inte längre, den var beströdd med apelsinklyftor, soppor, pappersmuggar, svett och snus. Alla dessa ingredienser under det förut tjocka lagret med töklister gjorde att jag vid första stavgatet höll på att ta vägen ned i all smörjan med ansiktet före. Skidorna vägrade att lämna sin plats. Det tog väl sedan ett tiotal minuter att få dem att fungera nödorftigt igen.

Ett team flitigt arbetande fotografer passerades. Resultatet syns på bifogade bild. Den irriterade uppsynen får tillskrivas det faktum att 5 mil återstår.

Ett mycket trivsamt inslag i Vasaloppsbildens är dessa dalmålsländande karlar som med barn och blomma står vid spåret här och var delande ut apelsinklyftor och uppmuntrande tillrop.

Så förlöpte dagen vidare. Oxbergs- och Höksbergs-kontrollerna passerades. Massor med Festis konsumeras. Janne Stefansson hade för länge sedan vunnit, massor med »blåbär» hade äkt i mål. Mitt täskav var försunnet, fötterna var så uppblotta att detta hade slutat att irritera. Så dök Eldris upp. Åter ett par paket Festis och sedan återstod bara 7 km. Men det visade sig bli de längsta kilometrar jag äkt. När 1 km återstod var det slutakt. Då började köendet in i mål. Det tog en timme att färdas denna sista kilometer. Det är ingen tvekan om att det blev kallt. Eftersom hela loppet hade gått i långsamt tempo hade jag dock så mycket krafter kvar att jag kunde hålla värmen uppe

genom att hoppa, gymnastisera samt slå åkarbrasor. Det var inga vackra ord som begåvades arrangörerna. Mumlet i kön steg så småningom till rungande vrål ur frusna strupar. Detta var den dystra delen av 1966 års Vasalopp som lade sordin på en eljest trevlig stämning.

Väl inne under målskylden med inskriften »I fäders spår för framtidens segrar» började åter den välordnade delen av arrangemanget fungera. Skidorna fick nummerlapp och bestämd plats, en buss stod klar och så gick färden ut till Matissons fabriker. Ryggsäcken med torra kläder hittade jag omgående och sedan var det skönt att befria sig från de blöta kläderna. Dusch och tvagning var härligt, och så torra varma kläder och man kände sig som en ny människa. Därefter busstur till Östnors hembygdsgård där det bjöds på härlig mat, och så var Vasaloppsdagen slut. Nej, inte riktigt för återfärden till Ljusdal klarade vi även av samma dag.

På måndagen hade jag för säkerhets skull tagit ledigt. Då hade jag en härlig dag med familjen vid Harsa, en vinter-

sportort i Järvsötrakten, i hjärtat av Hälsingland. Någon längdåkning på skidorna blev det dock inte den dagen utan bara backe.

Det enda besväret efter Vasaloppet var skavsäret på tån. Det blev för övrigt ganska efterhängset då jag inte kunde hålla mig borta från skidorna veckorna efter. Vi har ganska många turisttävlingar i Ljusdalstrakten.

*Om någon undrar hur lång tid Vasaloppet tog mig kan jag tala om att det tog ungefär 10 timmar. För att frisera upp denna blygsamma tid något med sänder jag ett foto från Harsaloppet över 5 mil, som gick 2 veckor senare. Tiden där 3 timmar 19 minuter.*

Fotnot: Om det är Håkans blygsamhet eller något annat, som ligger bakom det faktum att han inte talat om vilken placering han erhöll, vet vi inte. Däremot vet vi att åminstone ytterligare en Solbackapojke tillhörde Vasaloppsåkarna i år. Det var Christer Fredholm, vars placering vi tyvärr heller inte lyckats få reda på. (Red:s anmärkning).

## SVÄNGPORTEN som håller

Byggherre: CHARLES WESTERBERG & Co AB, Nyköping



# NEWAY

HOLMQUIST & Co AB

tel. 08/23 38 30

Kungsgatan 14

Stockholm C

(Putte DIEDRICHSEN)

**NEWAY**  
FÖR KVALITET

SVENSK TILLVERKNING

## Fåglar och fågelliv på Ekhholmarna

I Solbackas omgivningar finns det många vackra och natursköna områden, men inget fascinerar väl besökaren så mycket som Ekhholmarna. Med sina gamla knotiga ekar och lummiga sluttningar har de blivit ett kärt tillhåll, inte bara för solbackaelever, utan även för en mängd fågelarter. Redan på våren, just när de första blåsipporna vilsekommet tittar fram, möts man av ett sprudlande fågelliv. Från den lövtäckta marken hörs mesarnas svaga pip, och i ett gammalt buskage håller koltrasten sin första trevande vårserenad. Livet i den, för någon månad sedan, tysta lövbacken håller åter på att vakna upp!

Dagarna går och solen kommer allt högre på himlen. En dag i mitten av april kommer den första vårfågeln, bofinken. Från en av de gamla ekarnas trädkronor hälsar den våren och får snart sällskap med de nyss anlända stararna. På den sanka och översvämmade starrgräsängen går de första viporna, glänsande i glada brokiga färger, och från ett snår hörs rödhakens ängsliga varningsrop. Marken är nu täckt av vitsippor och på den leriga viltstigen syns spåren efter grävlingens nattliga utflykter. En fluga surrar omkring en liten stund, men sätter sig snart på en soluppvärmd sten. Kanske är det ännu för kallt! Vattnet, som nyss blivit kvitt det tyngande istäcket, ligger blått och blankt, och en lekfull gädda solar sig vid strandkanten. Vären är här!

I fågelmarkerna är nu livet och bekymren i full gång. Var man går möts man av ängsliga varningsrop, och viporna gör störtdyckningar mot den objudne fridstöraren. Det är äggläggningstider. Men detta hindrar inte att de färggranna hannarna spelar en bit då och då för de upptagna honorna, och fågelmarken ljuder av en varierande fågelskål. Från en enbuske läter rödvingetrasten höra sitt kvittrande pladder, och från en stor sten hörs taltrastens melankoliska sång. En fiskgjuse ryttlar majestätiskt över den småkrusiga vattenytan, och en loms klara rop ekar mellan bergsknallarna.



## Gästrikland

### Kulturens vagga

#### Debattartikel med smak:

Bespisningen här på »Backen» är ju ett omdebatterat ämne. De rykten som gamla elever spritt utanför skolans område är oftast inte särskilt smickrande för vår gode köksmästare. Overvägande delen av ryktena pekar ju nedstötande på maten. Det finns dock trots dessa övertalande rykten en mindre grupp originella solbackaelever som anser att maten inte är så dålig som vissa elever påstår.

#### Bespisningsråd önskvärt för varierad matsedel

Dessa elever anser att maten är både näringssrik, med vissa undantag t ex ugnspannkakorna, och att den också är god. De ger även kökspersonalen en särskild eloge för den vackra och aptitretande matupplägningen på söndagsmiddagarna. Ni vet det där med ärtorna i ena hörnet och morötterna i det det andra. Det förvånar mig att den här gruppen solbackaelever får stöd av de flesta lärare. Trots detta tror jag att många lärare innerst inte håller med om att maten inte alltid är så god som de själva säger.

Nå, denna originella samling

elever till trots anser dock den övervägande delen att maten i de flesta fall inte är särskilt smaklig. De som någon gång under sin tid på Solbacka har serverat, sällar sig säkert till detta parti, då de själva har sett hur »tanternas» ute i köket mer eller mindre långar upp maten på de nedsnorda saten. Efter många om och men kommer man fram till att det enda äta som serveras i mässen är flingorna och filmjölken.

Om man sedan, för att ytterligare styrka detta, går runt på elevhemmen kan man finna mer eller mindre ansenliga mängder

förbjudna matvaror såsom sardiner, korvburkar, fruktkonserver m m. Detta tyder ju på att de flesta anser att de måste äta sig mätta senare på kvällen, fram mot släckningsdags.

De flesta med mig tycker nog också att veckans matsedel borde varieras lite. Jag, och många andra, anser därför att även eleverna borde få komma med förslag till matsedel. Detta även om de flesta förslagen förmödliggen inte skulle komma att beaktas, ty alltid kan väl någon förändring ske till det bättre.

Dan Leksell, 5<sup>s</sup>.

forts. å sid. 29

# Ordningsföreskrifterna bör omarbidas

Lars Kuritzén är alltså kritisk mot många av punkterna i ordningsföreskrifterna. Han skriver:

Då det för tillfället pågår en utredning angående ordningsföreskrifternas vara eller icke vara, vill jag framlägga vissa förslag och önskemål.

## RADIO OCH TV

— Vad radio och TV beträffar måste man i demokratins tecken vända sig mot lärarnas privilegium att välja det televisionsprogram som anses vara det lämpligaste för cleverna. Dessa avstångs därigenom, måhända omedvetet, från en rik och differenierad belysning av olika ämnen.

På de elevhem, där radio och TV är installerade i samma rum, bör transistorapparater tillåtas. Dock med indragningsmöjlighet om missbruk förekommer.

## RADET

— På Solbacka förekommer något som kan kallas för »kamratråd», vilket i viss mån innebär att kamratskapet går före dugligheten. Jag har funnit att skolan är i stort behov av två kuratorer, en kurator i ordets rätta bemärkelse — d v s en psykologiskt utbildad person. Denne skulle kunna ta sig an elevernas olika problem under tystnadsplikt eftersom skolan till ca 40 procent består av elever med problem av olika karaktär. Dessutom skulle det finnas en

ordningskurator med nuvarande befogenhet. Vid rådets sammanträde skulle båda kuratorerna vara med och den anställda kuratorn ha vitorätt.

## RELIGION

— I stället för bordsbön bör man, eftersom denna nu inte vinner något gehör, införa fraserne »varsagoda» och »tack för maten» — i demokratins tecken.

Morgonbönen skall vara frivillig. Elever, som är religionskritiska eller gudsförnekare eller okristna, skall ha sin fulla rätt att bestämma om deltagandet i morgonbönen. Det obligatoriska deltagandet strider i hög grad mot religionsfrihetslagen 1951.

Den nuvarande morgonbönen går troligen tillbaka på det traditionella inflytande som kyrkan sedan gammalt haft på skolväsendet och fortfarande har här och där. Om morgonbön skall förekomma i nuvarande bemärkelse för alla elever måste den kunna motiveras utifrån en allmän svårskapad objektiv målsättning.

Jag hoppas att den pågående utredningen tar del av mina synpunkter och hoppas att utgången blir demokratisk.

Lars Kuritzén.

## Ta bort lärarnas privilegium att censurera TV-programmen

Det där med ordningsföreskrifter på en skola har alltid vällat, väller och kommer alltid att välla livliga diskussioner i elevkretsar. Att ordningsföreskrifterna kanske är extra omfattande på en skola av Solbackas karaktär är ganska självklart. Men hur skall dessa föreskrifter utarbetas? Ja, några tips lämnas i den här artikeln av Lars Kuritzén.

Att hans åsikter inte helt överensstämmer med lärarnas syn på saken framgår av det svar, som skrivits av adjunkt Hans Norrmann.

### Svar till Lars Kuritzén.

Det är sant att det pågår en omarbeitning av ordningsföreskrifterna vid Solbacka läroverk, men icke en utredning angående ordningsföreskrifternas vara eller icke vara. Jag skulle vilja se det samhälle som fungerar utan »ordningsföreskrifter».

Angående TV-programmen så skjuter Du över målet. Mig verkligen så förekommer på alla elevhem utom ett, att eleverna ger förslag till pater på veckans TV-program, och det enda pater gör är att han begränsar uttalandet. Där förekommer en avsiktlig dirigering av programvalet, men underläte vi detta, så skulle vi försumma vårt uppgift som uppförstrare.

Jag skulle också vilja ha en skolkurator, men skolan har ej haft råd med en sådan. Jag hoppas att vi får det. Men Du

föringar nuvarande Förste Kurators insats, när Du kallar honom ordningskurator. Han sylinder delvis redan den funktion, som Du vill att en skolkurator skall fylla. Men han räcker inte till allt.

Jag skulle kunna fortsätta och ta upp punkt för punkt, inte för att tillintetgöra det Du säger, men för att förklara varför det är så och så.

Men varför har Du inte framfört dessa åsikter inför Forum, vars ordförande Du är? Där har Du kunnat ta upp dessa problem, och både Du och hela skolan hade fått en förklaring och åtgärder hade kunnat vidtagas för att avhjälpa misstaget.

Vi möts till hösten! Men Du måste ha klart för Dig att den demokrati Du frågar efter förutsätter kunskap, mognad och omdöme.

Hans Norrmann.

## Med A II och N III på Oxelösundsbesök

I dagrummet ringde klockan. Bakom rullgardinen fann jag ett landskap i vitt; vintern hade alltså inte släppt sitt järnhårda grepp om vårt arma och köldhärjade land. Efter att ha provsuttit Gnestabussen (ganska risig) tog vi plats i vår buss. Vi var på väg!

Finn det något hurtigare och mera friskt än ett busslåss »Backengrabbar» på väg ut i den stora vilda världen? Svaret är nej! Nåväl, vi for vidare på den tjälkottsskjutna berg- och dal-banan mot Oxelösund. Det är frestande att citera alla kvickheter som klädtes fram under resan, men med tanke på den äldre läsekretsen måste vi lägga band på oss och låta deras fantasi spela fritt. Ni minns väl?

Några kilometer från Oxelö-

sund fick vi syn på dess kluvna kyrktorn — ett oförglömligt minne. Väl framme motogs vi av en mekanisk portvakt med inbyggt TV-öga i bästa James Bond-stil. Vi hängde (av) oss i tamburen och tog därefter plats i den raffinerade föreläsningssalen, vilken bl a rymde något så ovanligt som elektriska gardiner. Efter ett Ba-mässigt föredrag (det klickade med bildvisningen) öppnade vi eld mot föredragshållaren, som stundom vacklade

till. Detta då han fick frågor som: Hur mycket elektricitet går det åt på ett år? Efter detta åkte vi ut bland järnverkets virrvarr av anläggningar och hittade till slut metallforskningsavdelningen.

I vestibulen fick skolans två mest charmörer syn på något och blev stående. Efter övertalning följde de surmulet med. Rundvandringen gav inte så mycket upplysning som språklection eftersom guiden hade en viss benägenhet...

Alldeles framför glasbruket hann vi upp en buss från Enskede läroverk och då blev det fart på hormonerna. Vår guide trycktes formligen bort från sin plats vid dörren. Några få sekunder var tillräckligt för Backens blå gossar att inringa den andra gruppen. Stor öreda uppstod och glaset var genomskinligt. Den vilda jakten på den andra bussen fortsatte mellan slag, pipelines, kulsinter

och tackjärn. Till vår stora beväpning blev det ingen vals i verket. Hursa?

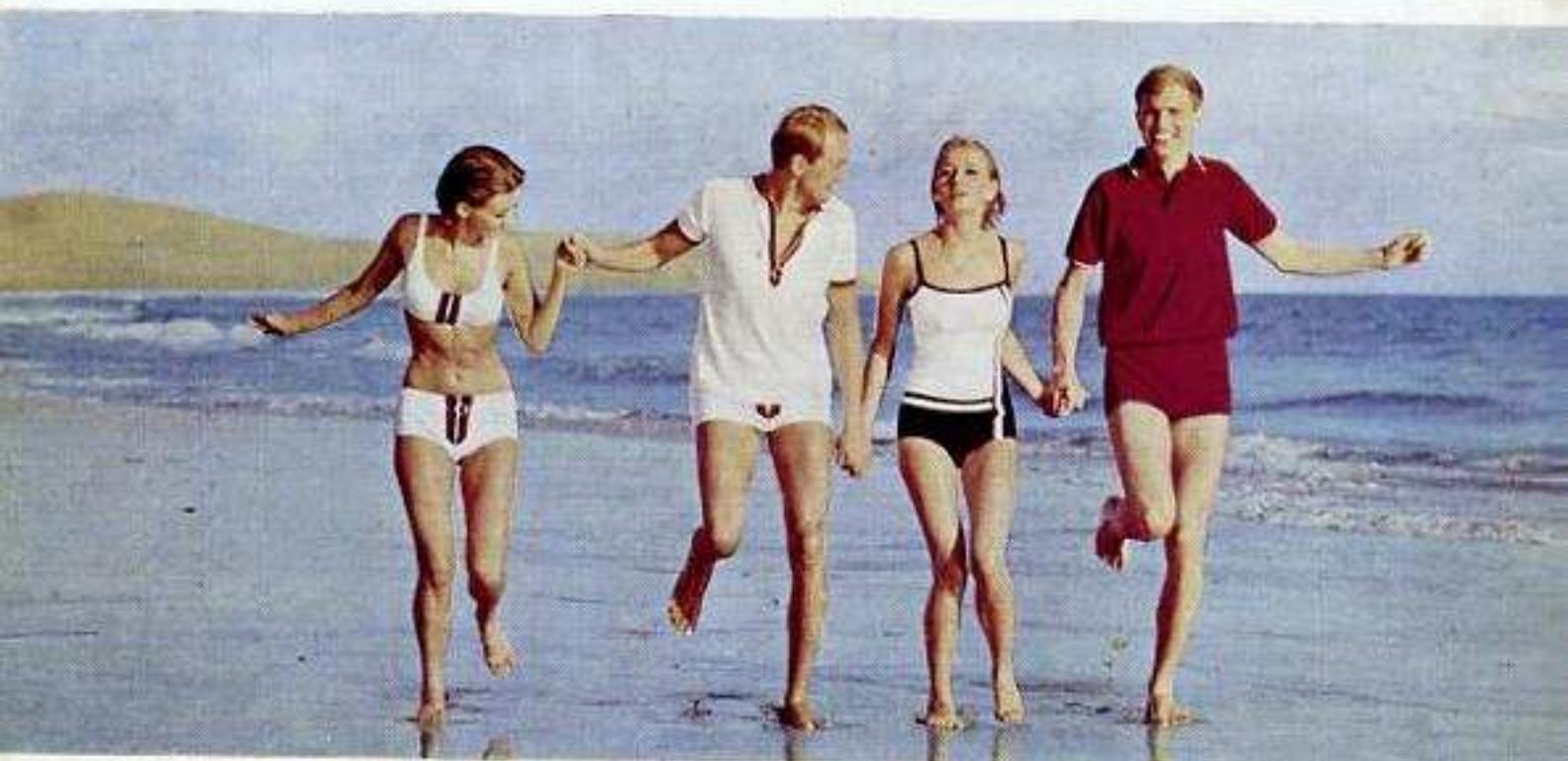
Jodå, visst fick vi mat. »Medhavd matsäck», bestående av »Backenkumpa» (läs Pomril) och fyra små våta smörgåsar med de vid det här laget så okända påläggen: korv och ost och skinka och ägg. Känns det igen?

Plötsligt när det var som roligast skulle vi åka hem. Så är det alltid! Genom bakfönstret såg vi kranarna, båtarna, röken och till slut endast det kluvna kyrktornet i fjärran. Trötta av intryck soñade många. Kanske drömde de om den ljusa med bruna byxor, eller om den mörka i blå kjolen.

Bland skorstenar, rök, tackjärn, stål, oljud, plåt och produktionssiffror finns människan, människan, som ständigt längtar efter det han inte har.

C.

# En badrolig sommar . . .



. . . mycket tack vare



BRI-NYLON-enkettan visar  
att det kåwe-badklädi-  
gjorts av nylongarn från  
ICI Fibres Limited — en  
garanti för hög kvalitet  
i material och utförande.